

Catalunya Cristiana

f /catalunyacristiana

ig catalunya_cristiana

www.catalunyacristiana.cat

@catcristiana

yt catalunya cristiana

45 Anys

Viatge delicat al cor d'Europa

El papa Francesc ha visitat Luxemburg i Bèlgica del 26 al 29 de setembre

P 8-11

**En el nostre
45è aniversari
entrevistem
un subscriptor
centenari: Ramon
Requesens,
de Montblanc**

P 24-27

La trobada amb els joves ha estat un dels moments que més alegries ha aportat al papa Francesc en aquesta visita.

2346

9 772938 223004

© Vatican Media

SUMARI

13 OCTUBRE 2024

Editorial	03
La setmana	05
Opinió	06
Carta dominical	07
En primer pla	08
Vida eclesial	12
Entrevista	24
Carta dominical	30
Bíblia	32
Litúrgia	34
Espai lectors	36
Societat	38
Agenda	46
Des del carrer	47

16-17

**L'Associació Bíblica
de Catalunya
celebra els 50 anys
a la casa pairal**

L'arquebisbe Planellas va
presidir la missa d'acció de
gràcies a la catedral i l'acte
institucional

18-19

La catedral de Lleida estrena el nou orgue arribat del Japó

L'instrument acompanyarà les
celebracions litúrgiques del primer
temple diocesà

38-39

Bocatas Bcn, una entitat per donar visibilitat a les persones sense llar

Entrevista a Rafael Beaus i
Andrea Martínez, president i
secretària de Bocatas Bcn

47

Miguel Ángel Gallo, graduat en Belles Arts amb 91 anys

"Per ser feliç, cal estar en
pau amb Déu i amb els que
t'envolten"

EDITORIAL

Solc cultural

L'Associació Bíblica de Catalunya ha celebrat 50 anys d'història amb una eucaristia d'acció de gràcies i un acte institucional a Tarragona el 28 de setembre passat. En l'entrevista que vam publicar en el número del 29 de setembre a mossèn Joan Magí, cofundador de l'Associació Bíblica de Catalunya, remarcava que l'entitat havia estat un fruit del Concili Vaticà II i posava en valor la seva aportació a la cultura catalana. També va ser un fruit del Concili Vaticà II la fundació fa 45 anys del nostre setmanari, *Catalunya Cristiana*, per part de dos preveres, mossèn Joan E. Jarque i mossèn Francesc Malgosa. El seu objectiu era fer una mena de plaça pública de l'Església a Catalunya. El setmanari naixia com una eina al servei dels bisbats catalans perquè poguessin fer arribar el seu missatge al poble fidel i un canal per transmetre els principals fets i pensament del Vaticà i de l'Església universal. Alhora permetia una mirada evangèlica, inspirada en l'humanisme cristià, sobre els esdeveniments més significatius a nivell local i global.

Els aniversaris sempre són motiu d'acció de gràcies. N'hi ha prou de mirar enrere per consignar i prendre consciència de tantes persones que amb el seu esforç han deixat una empremta rellevant en un determinat àmbit. Per als cristians, els aniversaris són un recordatori de com Déu intervé en la història, tant en la particular de cadascú com en la col·lectiva. En aquesta terra nostra la fe s'ha encarnat de manera vigorosa i, en fer-ho, ha marcat un solc profund en la cultura catalana.

Malgrat la crisi profunda que travessa l'Església, en bona part motivada per l'escàndol dels abusos, hem de trobar la manera, la força i l'esperança de continuar construint presència cristiana a la societat i la cultura catalana.

.....

☐ Edició en castellà

☐ Domiciliació bancària (*ompliu ordre adjunta)

A/e titular del compte _____

--	--	--	--	--	--

 Signatura del titular

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 del 13 de desembre, autoritzo la Fundació Missatge Humà i Cristià a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat, així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a Fundació Missatge Humà i Cristià amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona.

La setmana en tuits

CARDENAL NICHOLS

@CardinalNichols

02/10/2024

Arquebisbe de Westminster

En resposta a l'evolució de la situació al Líban i Israel, el papa Francesc ha convocat un dia de dejuni i pregària. Té lloc el dilluns 7 d'octubre, primer aniversari dels atacs de Hamas a Israel

XISKYA VALLADARES

@xiskya

02/10/2024

Religiosa de Puresa de Maria

L'Església demana perdó abans d'arrencar el Sínode de la Sinodalitat. El papa Francesc diu: "Només guarint les relacions malaltes podem arribar a ser una Església sinodal." Allò que "ha perpetuat aquesta crisi és la falta de transparència dins l'Església", amb la qual cosa ha "entelat la reputació d'una institució a la qual molts acudeixen buscant orientació i ha provocat una crisi de confiança que repercuteix en tota la societat". "L'Església és sempre l'Església dels pobres d'esperit i dels pecadors que busquen el perdó, i no únicament dels justos i dels sants." "No podríem invocar el nom de Déu sense demanar perdó als nostres germans i germanes, a la Terra i a totes les criatures"

JORDI GUARDIOLA

@JordiGuardiolaF

01/10/2024

Periodista

Aquest diumenge vaig tenir el privilegi de poder presentar l'acte de benedicció del nou orgue de la catedral de Lleida i el concert inaugural, en una jornada memorable per a la música i la cultura de la ciutat

PILARÍN BAYÉS

LA SETMANA

Escollat a Ràdio Estel

IGNASI MIRANDA

LA LITÚRGIA DE LES HORES I EL ROSARI, CADA DIA

La nostra programació torna a oferir cada dia des del 7 d'octubre, per Ràdio Estel a la FM, tant el Rosari a les 7 com les Laudes des de Montserrat a les 7.30. Aquesta nova hora de pregària i Ofici Diví se suma al servei que sempre hem ofert, especialment des del setembre de 2023 pel canal religiós online Ànima Estel, on emetem tota la Litúrgia de les Hores des de Poblet, començant per les matines cada dia habitualment a les 5.15, i el Rosari normalment a les 18. A més, les matines també s'havien incorporat

des d'aquest setembre a la FM.

Més enllà d'aquesta nova hora diària de 7 a 8 del matí, seguim emetent les vespres també des de Montserrat a les 18.45 i les completes a les 23.45 des de Poblet. I pel que fa a la missa de cada dia a les 19.15, s'ofereix de diumenge a divendres des de la catedral de Barcelona i els dissabtes, des de la basílica de la Mercè. Tot forma part de la nostra vocació de servei a moltes persones que pregunten diàriament amb l'Església i que, en molts casos, es troben en hospitals o residències o bé no poden sortir de casa.

Zoom MACIÀ GRAU

La diversitat i riquesa de l'Església de Barcelona es va fer present durant la Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, que va reunir més de 500 persones a la comunitat pastoral Les Roquetes-Via Júlia. Com cada any, fidels d'origens diversos van compartir una eucaristia molt participada, on cada comunitat va aportar des de les tradicions del seu país d'origen. I és que com va recordar Mn. Cabot, director del Secretariat diocesà "Caminem junts en la diversitat": "Hi ha molt més que ens ajunta que no pas que ens separa".

L'efemèride JOAN PALLARÈS-PERSONAT

15 d'octubre del 1582

El papa Gregori XIII adopta un nou calendari saltant 10 dies, del 4 al 10 d'octubre

Contrapunt

L'Escola Vedruna Àngels

EDUARD RIUDAVETS

Director general Escola Vedruna Àngels

Apostem per metodologies centrades en l'alumnat

L'Escola Vedruna Àngels és una escola d'iniciativa social d'alta complexitat al barri del Raval de Barcelona. El 2025 celebrarà 150 anys, un esdeveniment que compartim amb famílies, alumnat i antics estudiants. Formem part de la Fundació Vedruna Catalunya Educació, la xarxa educativa social més gran de Catalunya, amb 37 escoles i 2 d'adherides.

La fundadora de la congregació, Joaquima de Vedruna (1783-1854), era del barri i la seva frase "vull abraçar les necessitats del món" inspira el nostre equip docent, que atén 355 alumnes de 20 nacionalitats, amb un 50% en situació de vulnerabilitat i una trentena d'aula d'acollida.

Som una escola amb matrícula viva, acollim alumnes nouvinguts durant tot el curs que arriben amb una càrrega emocional significativa, i afronten el dol migratori.

L'acompanyament emocional és clau per al nostre personal, ja que creiem que, si se senten escoltats i l'escola esdevé "casa", l'aprenentatge arribarà de manera natural.

Malgrat les dificultats, com la diversitat lingüística (el català és sovint la seva quarta llengua), els resultats acadèmics són positius, especialment en anglès i català. Vetllem perquè el català sigui la llengua vehicular en tots els àmbits de l'escola lectius o no lectius.

Apostem per metodologies cen-

trades en l'alumnat, amb formació contínua del professorat. A l'ESO, tenim dos tutors per curs i, a primària, mestres referents que treballen en codocència. La implicació i estabilitat del claustre, així com el coneixement del projecte educatiu, són les dues claus per a l'èxit.

De cara al futur, ens preocupen la sobrepoblació d'aules, la lentitud en els dictàmens d'alumnat amb necessitats especials i la manca de professorat. També ens afecta l'infrafinançament i la necessitat de més implicació de les famílies. Tot i això, Vedruna Àngels continuarà esforçant-se per ser un referent al barri amb el suport de la Fundació, la FECC i la xarxa social del Raval. ■

Bones notícies

En defensa de la pau

ÀNGEL MIRET

Advocat

En Marc i la Maria Antònia no volen contribuir a la mort violenta de ningú

En Marc i la Maria Antònia viuen en un poble del Berguedà. Fins ara, ella treballava com a recepcionista d'un hotel de Puigcerdà i, per tant, havia de travessar cada dia el túnel del Cadí, i ell en una explotació forestal, una feina que li agradava però molt exigent físicament. I ja voregen la cinquantena! El padrí d'en Marc, un oncle solter que l'estimava molt, davant la sorpresa de tots dos, li deixa en herència una petita empresa de maquinària industrial. S'hi pensen molt, però finalment decideixen fer-se'n càrrec en lloc de vendre-la, en part per preservar els llocs de treball dels sis empleats i també per la il·lusió de treballar pel seu compte, de no tenir ni cap ni amo i perquè el seu fill, en Pere, que ha estudiat un

grau d'enginyeria de materials, tingui un lloc de treball i un futur.

Malgrat aquesta il·lusió, la dedicació i els esforços de tots ells, ho passen molt malament. L'empresa no rutlla. Un any després de fer-se'n càrrec han hagut d'acomiadar dos dels treballadors, tornar màquines que no han pogut acabar de pagar i s'han endeutat amb els bancs i la família.

Als vespres, quan arriben a casa esgotats, comencen a pensar que potser s'han equivocat, però no es rendeixen i innoven i cerquen nova clientela. A poc a poc, l'empresa remunta, ja no tenen pèrdues i han començat a tornar deutes. Però el que els queda per viure és molt poc. Les passen magres.

Aleshores els arriba un nou client que els proposa fer una comanda gran i periòdica que els donaria l'anhelada tranquil·litat. Estan, doncs, molt contents. Però s'adonen que la peça que han de produir és per a la indústria de l'armament, una part de la recambra d'un canó. Queden trasbalsats. Poden tancar els ulls i oblidar-ho. Al cap i a la fi, si no les fabrica la seva empresa, alguna altra ho farà. No ho fan. En parlen molt entre ells i amb en Pere i passen més d'una nit en blanc donant-hi voltes. No volen contribuir, ni que sigui indirectament, a la mort violenta de ningú. Rebutgen la comanda.

L'empresa ha aconseguit continuar, tot i les dificultats, després d'aquesta difícil decisió. ■

**CARD. JOAN JOSEP
OMELLA OMELLA**

Arquebisbe de Barcelona

La pregària dels sants

Ens trobem ja a les portes de l'inici del Jubileu Ordinari del 2025. El papa Francesc, per ajudar-nos a preparar-nos espiritualment per a aquest esdeveniment tan important, ha volgut que dediquem aquest any a reflexionar sobre la pregària. És per això que, seguint les indicacions del Papa, el Dicasteri per a la Nova Evangelització ens ha regalat uns preciosos *Apunts* que ens ajudaran a pregar amb alegria i esperança.

En aquest sentit, el P. Paul Murray, en el número quatre d'aquests llibrets, ens proposa un viatge apassionant, ens acosta a l'experiència de pregària de quatre sants*. Els sants ens poden semblar persones extraordinàries, amb una experiència de pregària inabastable. Tanmateix, ells també van aprendre a pregar. També van passar per moments de dubte i dificultat. No obstant això, en els moments més difícils van reconèixer la seva fragilitat i van demanar ajuda a Déu amb humilitat.

Sant Agustí, en la seva famosa obra *Confessions*, ens mostra un cor inquiet que busca Déu enmig d'una vida marcada per la feblesa i el pecat. En un moment decisiu de la seva existència, sant Agustí va sentir una veu de nen que li deia: "Agafa això i llegeix." Immediatament, va agafar les Sagrades Escripures i va començar a experimentar el poder transformador de la pregària. Certament, pregar pot canviar la nostra vida i guarir les ferides més profundes del nostre interior.

Sant Tomàs d'Aquino és conegut per la profunditat dels seus estudis teològics i filosòfics. Tanmateix, quan resa, ho fa amb gran senzillesa. En les pregàries que va escriure, sant Tomàs es presenta com un home senzill, pecador, que resa pels pobres,

per aquells que estan perduts i desemparats, com ovelles sense pastor (cf. Mt 9,36). Sant Tomàs ens recorda que tots som captaires de l'amor de Déu, i ens anima a dirigir-nos a Ell amb confiança.

Santa Teresa d'Àvila va tenir durant bona part de la seva vida serioses dificultats per pregar. No podia concentrar-se i es veia assaltada per pensaments que eren com "cavalls desbocats". Malgrat això, santa Teresa no va deixar mai de pregar. Santa Teresa ens ensenya a no abandonar mai la pregària. Encara que en moments de foscor ens semblí que pregar no serveix de res, la pregària sempre ens acaba portant a bon port.

Finalment, aquest llibret del P. Paul Murray es refereix a santa Teresa de Lisieux que explicava en els seus escrits, amb bon humor i sinceritat, que, quan buscava mètodes per pregar, això li provocava mal de cap. Teresa va aprendre a parlar a Déu amb confiança i senzillesa. És per això que a *Història d'una ànima* defineix la pregària com una senzilla mirada dirigida al cel, un crit d'agraïment i d'amor, tant enmig del patiment com enmig de l'alegria (C 25r).

Benvolguts germans i germanes, demanem als sants que siguin els nostres mestres de pregària. Ells també van ser persones fràgils que van intentar seguir el Senyor enmig de les adversitats. Que ells ens il·luminin i ens acompanyin en el nostre camí cap a la casa del Pare. ■

*Accediu al llibre del P. Paul Murray sobre experiències i aprenentatges de sants cèlebres en el següent enllaç:

Francesc fa un dels seus viatges més difícils al Vell Continent

UNA DE FREDA I UNA DE CALENTA PER AL PAPA A BÈLGICA

ÁNGELES CONDE

Enviada especial

Fotos: © Vatican Media

L'estada del Papa a Luxemburg i, especialment, a Bèlgica, passarà a la història com una de les més difícils per a Francesc com ho va ser el seu pas per Irlanda, el 2018, o per Canadà, el 2022. La trista qüestió dels abusos sexuals perpetrats per membres de l'Església és una ferida oberta també a Bèlgica, on ha constituït un autèntic trauma col·lectiu. Així ho va expressar una catòlica a Francesc en una de les seves trobades a Brussel·les.

El Pontífex no va esquivar aquest drama i s'hi va referir pràcticament en tots els discursos al país. I, a més de amb les paraules, va respondre-hi amb gestos, com la trobada a la nunciatura amb 17 víctimes d'abusos sexuals perpetrats pel clergat belga. El 2019, una investigació promoguda pels bisbes va identificar més de 1.000 casos. La trobada amb el Papa amb aquestes víctimes va durar dues hores. Francesc els va expressar "el seu dolor i vergonya" pel que van patir quan eren petits.

La visita de Francesc a Luxemburg i Bèlgica, 35 anys després que la fes Joan Pau II, va tenir dues parts ben diferenciades que es corresponen amb cadascun dels països.

El Papa va passar poques hores a Luxemburg, nació que el va acollir cordialment començant pels

A Luxemburg, va tenir lloc una representació de l'espectacle "Laudato Si'", inspirat en la vida de sant Francesc.

La visita a la Universitat de Lovaina no va ser especialment agradable per al Papa.

grans ducs, Enric i Maria Teresa, que el dia 26 el van rebre a peu de pista. El temps no acompanyava, però discrets grups de fidels es van repartir al llarg dels carrers de la ciutat per saludar el Pontífex. La població de Luxemburg té uns 650.000 habitants dels quals uns 270.000 es declaren catòlics. Bona part d'ells són treballadors estrangers, bé migrants, bé treballadors que cada dia accedeixen al país provinents de les nacions veïnes.

El Sant Pare en el seu primer discurs a Luxemburg davant les autoritats, cos diplomàtic i representants de la societat civil va elogiar aquesta acollida. “Deixem que Luxemburg, amb la seva història peculiar, amb la seva igualment situació geogràfica peculiar, amb una mica menys de la meitat dels seus habitants provinents d'altres parts d'Europa i del món, sigui una ajuda i exemple en indicar el camí a seguir per a l'acollida i integració de migrants i refugiats.”

També va recordar que Luxemburg ha patit els dos conflictes mundials i que, per tant, “pot indicar a tothom els avantatges de la pau en contrast amb els horrors de la guerra”. El Papa va lamentar el ressorgiment a Europa de “nacionalismes exasperats i ideologies perniciosos” que poden conduir a nous enfrontaments. Per això, des del cor del Vell Continent, va advocar perquè els go-

vernants es deixin guiar per “valors espirituals profunds que impedeixin el desviament de la raó i el retorn irresponsable a cometre els mateixos errors del passat”.

Tot seguit, el Pontífex es va veure amb la comunitat catòlica del país on, com en altres nacions europees, s'ha viscut una ràpida secularització en les darreres dècades. Va recomanar a catequistes, sacerdots, bisbes, religiosos i religioses que evangelitzin amb alegria. I que continuïn fent del seu país “una casa acollidora per a tothom qui truqui a la porta demanant ajuda i hospitalitat”.

A Brussel·les, Francesc va ser rebut per la pluja. L'acollida oficial va ser encapçalada pels reis belgues, Felip i Matilde. El clima típicament belga, però, no va desanimar el Pontífex que, després d'arribar a la nunciatura, va voler sortir per saludar un grup de fidels que l'esperava fora.

El castell de Laeken, residència dels monarques belgues, va ser l'escenari del despatx entre el Papa i el rei Felip i de la trobada amb les autoritats, cos diplomàtic i representants de la societat civil belga. Els reis van voler que aquesta trobada se celebrés a casa seva per a comoditat del Papa.

LA TRAGÈDIA DELS ABUSOS

En aquest primer esdeveniment ja es va posar sobre la taula la tra-

gèdia dels abusos. Ho va fer en primer lloc el rei Felip en el seu discurs. “Vostè ha pres mesures concretes per combatre aquesta vil violència. Els nens van ser tractats horriblement i van quedar marcats de per vida. El mateix passa amb les víctimes d'adopció forçada”, va assegurar el monarca. Es referia a un altre escàndol que ha sacsejat l'Església belga. Entre el 1950 i el 1980, amb la complicitat de diferents organitzacions de l'Església catòlica, milers de nens nascuts a França van ser arrabassats a mares solteres i adoptats a Bèlgica. Tot seguit, el primer ministre belga, Alexander De Croo, va ser més dur. Va explicar al Pontífex que la societat belga ha canviat molt des de la visita de Joan Pau II perquè s'ha secularitzat fortament, en bona mesura, per aquests casos d'abusos “que han minnat la confiança”. “Les víctimes han de ser escoltades”, va dir el polític, el qual a més va afegir que “no n'hi ha prou amb les paraules, sinó que calen passes concretes”.

El Papa va afrontar el tema sense embuts i va lamentar totes dues atrocitats: els abusos i les adopcions forçades fruit, va puntualitzar, “d'una mentalitat difosa a tots els estrats de la societat”. “Penso en els dramàtics casos d'abusos de menors, un flagell que l'Església està afrontant amb decisió i fermesa, escoltant i acompanyant les persones ferides i implementant un programa ampli de prevenció arreu del món”, va assegurar.

Juntament amb els afers que afecten el país, el Papa en el discurs també va parlar de la guerra. Va dir que som a les portes “d'una guerra gairebé mundial”. Per això, va subratllar el paper de Bèlgica com a record permanent que “quan es comença per no respectar les fronteres i els tractats i es deixa a les armes el dret de crear el dret, s'obre la caps de Pandora i els vents comencen a bufar de forma violenta”.

El viatge del Papa a aquest país tenia una raó de ser, la celebració dels 600 anys de la Universitat de Lovaina, que té dues seus: la flamenca i la francòfona. Cap de les dues visites va resultar agradable per a Francesc. Totes dues institucions educatives catòliques van mostrar una certa hostilitat vers el Pontífex el qual, d'altra banda, no va reaccionar gaire bé a certes propostes. Per exemple,

a la visita a la Lovaina flamenca, el rector del centre va preguntar al Papa si no seria més acollidora l'Església si les dones poguessin ser sacerdots. "No guanyaria l'Església en autoritat moral en les nostres regions si no es tractés la qüestió de la diversitat de gènere de forma tan rígida?", va repetir el rector. El Pontífex es va estimar més no recollir el guant i es va limitar a lloar l'acollida que es promou des del centre als estudiants d'arreu del món.

A Lovaina-la-Nova, la seu francesa, el Papa va escoltar diferents reivindicacions de la comunitat universitària, sobretot, centrades en el paper de les dones a l'Església. Francesc va defensar que "allò femení no està establert pel consens ni per les ideologies". I va afegir, fora del discurs preparat, que "és lleig quan la dona vol fer de l'home, la dona és dona". Els discursos entre Vaticà i Universitat se solen intercanviar amb dies o setmanes d'antelació perquè siguin estudiats i es corresponguin recíprocament. En aquest cas, va ser un diàleg de sords. Gairebé sense que hagués acabat el Papa el seu discurs, part de la comunitat universitària va emetre un comunicat qualificant les afirmacions de Francesc com a pròpies "d'una visió determinista i reduccionista". En la seva compareixença davant dels periodistes al vol papal, el Pontífex ens va demostrar el seu enuig per aquest gest d'emetre una nota de queixa "precuinada" abans fins i tot que hagués conclòs la seva intervenció i es va mantenir en la seva postura.

TROBADA AMB L'ESGLÉSIA LOCAL

Més agradables van ser les trobades amb l'Església local o amb els 6.000 joves participants en la trobada on el Papa es va presentar per sorpresa. Als sacerdots, religiosos, religioses, bisbes i catequistes, Francesc els va demanar que mai no es quedin "amb el cor de pedra davant del patiment de les víctimes d'abús".

Durant l'últim dels seus esdeveniments a Bèlgica, la missa a l'estadi rei Balduí en la qual va canonitzar a més sor Anna de Jesús, mística espanyola companya de santa Teresa d'Àvila, 40.000 pelegrins van escoltar Francesc demanar als bisbes que no encobreixin els abusadors perquè

"el mal ha de ser descobert, no pot ser amagat". El Papa va demanar que qui cometi abusos i els encobreixi sigui jutjat, "no importa qui sigui". Va insistir que a l'Església hi ha lloc per a tothom, però "no per als abusos ni per als qui cobreixen els abusos".

Una altra polèmica que el Pontífex ha deixat a Bèlgica ha estat motivada pel seu reconeixement al rei Balduí, si bé és una controvèrsia que no ha traspasat les fronteres d'aquest país. Sense que estigués recollit al programa, Francesc va anar a pregar davant la tomba del monarca al qual va definir com un rei valent que va deixar el càrrec "per no haver de signar una llei assassina". El 1990, Balduí va abdicar durant 36 hores per no sancionar la llei de l'avortament aprovada pel Parlament. El monarca va morir el 1993 i la seva causa de beatificació es va obrir el 1995. En el vol de retorn a Roma, Francesc va anunciar que la impulsarà. A Bèlgica l'avortament és una qüestió sensible. Es permet fins a les 12 setmanes d'embaràs, però fins i tot hi ha moviments que demanen que s'allargui fins a la setmana 18. Per a una part de l'opinió pública i política, l'elogi del Papa a Balduí va constituir una ingerència, gairebé una provocació. ■

PAPA FRANCESC
"Deixem que Luxemburg sigui una ajuda i un exemple en indicar el camí a seguir per a l'acollida i integració de migrants i refugiats"

"Penso en els dramàtics casos d'abusos de menors, un flagell que l'Església està afrontant amb decisió i fermesa, escoltant i acompanyant"

"A l'Església hi ha lloc per a tothom, però no per als abusos ni per als qui cobreixen els abusos"

Francesc va aprofitar la visita a Brussel·les per trobar-se amb una família de refugiats musulmana.

V

VIDA ECLESIAL

Aquesta setmana recollim l'inici de la **segona sessió** del **Sínode**, celebrem els **50 anys** de l'**Associació Bíblica de Catalunya** i assistim a la **inauguració** del **nou orgue** de **Lleida**

MCS Arquebisbat Tarragona

Foto de família dels assistents a la celebració dels 50 anys de l'Associació Bíblica de Catalunya, el 28 de setembre passat a Tarragona.

La segona sessió de la XVI Assemblea General del Sínode dels Bisbes s'allargarà fins al 27 d'octubre

Comença el Sínode amb el desig de ser comunitat harmònica

REDACCIÓ

Ciutat del Vaticà

Al tancament d'aquesta edició acabava de començar la segona sessió de la XVI Assemblea General del Sínode dels Bisbes, que s'estendrà fins al 27 d'octubre, amb el tema *Per una Església sinodal: comunió, participació, missió*. La sessió compta amb 368 membres amb dret a vot, dels quals 272 són bisbes. Més de 50 votants són dones, entre religioses i laiques.

A la missa d'obertura, el Papa advertia: "Anem amb compte de no transformar les nostres aportacions en tossuderies a defensar o agendes per imposar, sinó oferir-les com a regals per compartir, disposats també a sacrificar els afers privats, si això serveix per compartir alguna cosa nova plegats, segons el projecte de Déu. En cas contrari, acabarem tancant-nos en un diàleg de sords."

Mentre l'Església prossegueix amb el camí sinodal, recordava Francesc, "el Senyor posa a les nostres mans la història, els somnis i les esperances d'un gran poble, l'Església disseminada pel món". Per això, convidava els participants a "esforçar-se per comprendre el camí que hem de seguir per arribar a la fita que el Senyor desitja per a nosaltres".

El Papa ressaltava la importància del diàleg i reforçava la idea que "aquesta no és una assemblea parlamentària, sinó un lloc d'escolta en comunió". "Com més ens adonem que estem envoltats d'amics que ens

estimen, ens respecten i ens aprecien", assegurava, "amics que volen escoltar el que hem de dir, més lliures ens sentirem d'expressar-nos de forma espontània i oberta".

Francesc també va presidir l'obertura de la segona sessió en un espai disposat amb diferents taules circulars al mateix nivell a l'aula Pau VI, com en la primera sessió. El Papa comentava que cal una nova relació entre jerarquia i laics, i que l'assemblea sinodal és "un procés i no simplement un esdeveniment".

En la seva intervenció, el Bisbe de Roma rebutjava la idea que el Sínode enfronti la jerarquia amb els laics: "No es tracta de substituir l'un per l'altre, animats pel crit: ara ens toca a nosaltres. Això no està bé."

Segons el Papa, cal reflexionar sobre les formes que l'exercici de l'autoritat episcopal està cridat a prendre "en una Església conscient de ser constitutivament relacional i sinodal". També parlava d'un "procés d'aprenentatge" i desitjava que "es creï

PAPA FRANCESC

"Com podem ser creïbles en la missió si no reconeixem els nostres errors i no ens ajupim per guarir les ferides que hem causat amb els nostres pecats?"

ESGLÉSIA EN SORTIDA

Pobresa i...
solitud

© Vatican Media

La primera sessió va tenir lloc l'octubre del 2023.

una Església veritablement sinodal en missió, que sàpiga anar més enllà d'ella mateixa i habitar les perifèries geogràfiques i existencials”.

CELEBRACIÓ PENITENCIAL

Abans de l'inici de la segona sessió, el Papa presidia una vetlla penitencial marcada pels testimonis dels qui han estat ferits pels abusos, la guerra i la manca de caritat. I demanava perdó a Déu i a tots els que han estat ferits pel pecat: “Com podem ser creïbles en la missió si no reconeixem els nostres errors i no ens ajupim per guarir les ferides que hem causat amb els nostres pecats?”

Segons Francesc, aquesta celebració penitencial era “una oportunitat per recuperar la confiança en i vers l'Església, una confiança trençada pels nostres errors i pecats; i per començar a guarir les ferides que no deixen de sagnar”.

Durant la cerimònia, set cardenals havien transmès la vergonya i

demanaven perdó “en nom de tota l'Església” pels pecats contra la pau, contra el medi ambient, contra la dignitat de la dona i contra els pobres; pels pecats d'abús i per fer servir la doctrina com una “pedra llancívola” contra els altres, i pels pecats contra la sinodalitat.

“He volgut posar per escrit les peticions d'abús que han llegit alguns cardenals”, reconeixia el Pontífex, “perquè cal que anomenem pel seu nom els nostres pecats principals”.

La vetlla va comptar amb els testimonis d'un supervivent d'abusos sexuals, d'una voluntària compromesa en l'acollida als migrants i d'una religiosa originària de Síria, explicant el drama de la guerra.

Així, Francesc expressava un desig: “No ens agradaria que aquest pes frenés el camí del Regne de Déu en la història” i s'adreçava a les generacions més joves “que esperen que transmetem el nostre testimoni” per demanar-los perdó “si no hem estat testimonis creïbles”. ■

El so característic del mòbil m'avisava que acaba d'entrar un WhatsApp. L'obro i em trobo només aquesta frase: “Estic sol, molt sol, i angoixat.” És un del meus “ex”. És així com acostumo a catalogar els meus amics que, en un moment determinat, han tingut amb mi una relació que ara resulta més o menys llunyana de la realitat: els vaig fer un seguiment a la presó, en un pis d'acollida, a Santa Anna o a l'hospital... Vam viure junts moments molts difícils que han creat entre nosaltres uns lligams que ens han marcat la vida, la seva i la meua. Aquestes trucades són sovint un motiu de retrobament que em fa feliç perquè puc tornar a relacionar-me amb una de les “ovelles perdudes” que vol tornar d'alguna manera a la cleda.

Quedem i comencem a reviuire el que ha passat en aquests anys i m'explica el que ha viscut. El relat és d'aquells que em guardo al cor i el porto a la pregària per començar-lo amb Jesús i pensar junts què es pot fer, si és que hi arribo a temps...

El retorn de l'ovella perduda no és fàcil. Comporta una sèrie d'afegits a la iniciativa primera i a la bona voluntat. Però hi ha una primera cosa a la qual, almenys, podem fer front: la solitud. La solitud ha deixat en l'ànima del meu amic una incapacitat per compartir, una por a les solucions que per a ell no ho han estat, una mena d'escepticisme que ni ell mateix reconeix, però que no el deixa actuar lliurement. I és aleshores quan un silenci ple de records i episodis del passat només es pot resumir en una forta abraçada. Aquella abraçada que no necessita paraules ni reclama explicacions ni excuses, abraçada que en apropar dos cossos està obrint l'ànima de tots dos per bolcar-se i acollir.

VIQUI MOLINS, S.T.J.
Religiosa teresiana

L'arquebisbe Planellas va presidir la missa d'acció de gràcies a la catedral

L'Associació Bíblica de Catalunya celebra els 50 anys a la casa pairal

JOAN BORONAT
Tarragona

Donar gràcies a Déu" va ser el sentiment més generalitzat i expressat el dissabte 28 de setembre, per gairebé un centenar de membres de l'Associació Bíblica de Catalunya (ABCat) que al matí es van reunir a la "casa pairal de Tarragona", en paraules de la vicepresidenta de l'entitat, Maria de l'Esperança Amill, per festejar el 50è aniversari de la seva fundació.

Això és perquè a Tarragona el llavors arquebisbe, Josep Pont i Gol, el 21 de setembre del 1974 va signar el decret d'aprovació dels estatuts per a la

creació de l'ABCat, "una benedicció de Déu Nostre Senyor a l'Església de Catalunya i a la llengua i cultura catalanes", com va reafirmar l'actual president de l'Associació, Joan Ferrer, en l'acte institucional que es va fer al migdia a la sala d'actes del Seminari de Tarragona, amb l'assistència de biblistes d'arreu de Catalunya.

Prèviament, a les onze del matí, es va celebrar l'eucaristia d'acció de gràcies a la catedral metropolitana i primada de Tarragona, presidida per l'arquebisbe Joan Planellas i concelebrada pel vicari general de l'arxidiòcesi, Santiago Soro, i els biblistes Joan Magí, Armand Puig i Josep Lluís Arín.

En l'homilia, l'arquebisbe Joan va fer un recorregut històric remuntant-se a les primeres traduccions de la Bíblia i

als seus artífexs, tot congratulant-se per la presència dels creadors de la Bíblia Catalana Traducció Interconfessional (BCI) de l'any 1993, com Armand Puig i Agustí Borrell, amb record especial pel ja traspasat P. Guiu Camps, obra que descrigué com a "fruit d'esforç ingent". El prelat tarragoní subratllà que "el fi últim del coneixement de la Bíblia és la trobada amb una persona que dona una nova direcció a la vida, que és Jesucrist".

Joan Planellas emfatitzà que "les traduccions de la Bíblia, en la qual l'Esperit Sant revela la dimensió de la paraula divina, representen la varietat cultural del nostre planeta". Afegí que la Bíblia ha d'aparèixer en els canals de difusió, a internet i ser present en els esdeveniments culturals i socials.

L'arquebisbe també es referí a la Bíblia com "el gran codi universal que ha nodrit l'art, font d'inspiració de moltes obres en la Sagrada Escripura", tot recordant que la bellesa és també un camí per arribar a Déu. Finalment, va posar en valor el mig segle de l'ABCat, "guardians, deixebles i divulgadors de la Paraula de Déu".

Ja al Seminari, en l'acte institucional, intervingué el teòleg i biblista Dr. Armand Puig, que feu una completa exposició d'aquest mig segle d'existència de l'Associació Bíblica de Catalunya, la qual "amb l'edició de la BCI, la joia de la corona, ha complert amb aquella condició de treball ecumènic en resposta a l'esperit de l'arquebisbe Pont i Gol".

Armand Puig va esmentar els cinc principis que, a criteri seu, són la clau de volta de la pervivència de l'ABCat, "fruit inequívoc del Concili Vaticà II i del Concili Provincial Tarraconense, per extensió". El primer dels principis, va dir Armand Puig, "és l'amor a la Paraula i a l'Església" i com a conseqüència els 100 mil exemplars de la BCI venuts; el segon principi, "l'amor a la llengua, atès que la Bíblia en català és una necessitat per a la cultura del país"; en tercer lloc, considerat per Armand Puig com el principal principi, la gratuïtat: "Aquí ningú no ha cobrat res, no hi ha hagut pressupostos, la generositat de tots és

la partença, on no s'ha comptabilitzat les hores de treball"; el quart principi ha estat "la cohesió entre els membres actius en la cerca, el sentit de grup" i, finalment, com a cinquè punt, "la unió d'estudi i divulgació, conjuntant aquests dos aspectes".

L'actual president de l'ABCat, Joan Ferrer, aprofundint en el que ha significat la traducció de la Bíblia Interconfessional, va recordar el paper cabdal de Joan Magí en el seu impuls, "la força humana i moral del qual ha estat clau perquè el Concili Vaticà II s'encarnés a les esglésies de Catalunya, sustentada en el convenciment que el servei que s'estava fent era del grat de Déu". Així és com Joan Magí va confiar l'obra als biblistes Armand Puig i Agustí Borrell, els seus grans artífexs.

D'altra banda, el delegat diocesà de Cultura de l'arquebisbat de Tarragona, Andreu Muñoz, i director del Museu Diocesà, va voler destacar l'acció benefactora de l'ABCat, "de la qual som receptors i n'hem d'estar agraïts pel seu compromís a l'hora de vetllar per aquest gran edifici del nostre patrimoni, en el més ampli sentit conceptual".

En definitiva, una emotiva jornada per commemorar el benaurat mig segle d'existència de l'Associació Bíblica de Catalunya, diada que va finalitzar amb el dinar de germanor. ■

JOAN FERRER

"L'ABCat és una benedicció de Déu Nostre Senyor a l'Església de Catalunya i a la llengua i cultura catalanes"

JOAN PLANELLAS

"El fi últim del coneixement de la Bíblia és la trobada amb una persona que dona una nova direcció a la vida, que és Jesucrist"

ARMAND PUIG

"Amb l'edició de la BCI, hem complert amb aquella condició de treball ecumènic en resposta a l'esperit de l'arquebisbe Pont i Gol"

Esperança Amill, Joan Ferrer, Joan Planellas, Armand Puig i Andreu Muñoz, durant l'acte institucional.

L'instrument acompanyarà les celebracions litúrgiques del primer temple diocesà

La catedral de Lleida estrena un nou orgue arribat del Japó

JORDI CURCÓ

Lleida

Fotos: Bisbat de Lleida

La tarda del diumenge 29 de setembre, festa de Sant Miquel i en plenes Festes de la Tardor, la catedral de Lleida s'omplí de gent per assistir a l'estrena del nou orgue, que a partir d'ara acompanyarà les celebracions litúrgiques del primer temple diocesà.

L'expectació per la singular estrena era màxima i la gent omplí de gom a gom les naus de la catedral, amb molts dels assistents a peu dret. En els llocs reservats a les autoritats, destacava la presència del president de la Generalitat de Catalunya, Salvador Illa, que aprofità la clausura de la Fira de Sant Miquel a mitja tarda per traslladar-se a la catedral dels lleidatans i acompanyar al paer en cap, Fèlix Larrosa, i la resta d'autoritats.

El bisbe de Lleida, Salvador Giménez Valls, a qui acompanyaven els arquebisbes de Tarragona i Urgell —Joan Planellas i Joan-Enric Vives—, estava content i molt satisfet per poder beneir i estrenar el nou orgue “caigut del cel”, com titulava un dels diaris locals de Lleida, recordant l'aventura de la seva arribada a la capital de la Terra Ferma.

L'orgue, desmuntat peça a peça, va viatjar amb vaixell des de Tòquio, on durant gairebé cinquanta anys va ocupar un espai significatiu a l'antiga sala de concerts del The Ishinashi Memorial Hall, de la Fundació Ueno-Gakuen. Dita fundació ha donat l'orgue a la catedral lleidatana, que ha hagut d'abonar 500.000€ pel desmuntatge, transport i la seva col·locació al nou emplaçament. Amb tres tràilers, va arribar al port de Barcelona, per anar fins a Lleida a primers del mes de maig i iniciar la laboriosa tasca d'emplaçament al cor de la catedral lleidatana, a més de les tasques d'harmonització.

Imponent, d'estètica neobarroca i fabricat per l'empresa orguenera alemanya Klais, disposa de tres teclats manuals i un pedaler. Té 36 registres i 2.278 tubs, 234 de fusta, 54 de coure i 1.990 d'estany. Fa 9 metres i pesa 13 tones.

En els seus parlaments, les diverses autoritats van agrair aquest singular regal als representants de la fundació japonesa, encapçalats pel seu president, Yoshiharu Ishibasique, que va assistir a l'acte, alhora que es congratularen de poder gaudir d'aquest rellevant instrument musical. El president Illa qualificà el fet “d'aventura inaudita viscuda a 10.500 quilòmetres de distància entre Lleida, Alemanya i el Japó”. L'alcalde Fèlix Larrosa va donar les gràcies a tots els que han intervingut per fer possible l'arribada d'aquest orgue a Lleida, en especial al bisbe Salvador i al Capítol Catedral. Agraïment que va fer extensiu als representants del Japó, tot emprant fins i tot la llegua japonesa.

El president de la Diputació, Joan Tàrrn, va parlar “de dia important per

la ciutat, la demarcació i la cultura” i va referir-se als altres orgues de les terres de Lleida com els del Miracle i la catedral de Solsona, inaugurat fa poc; Cervera, Vielha, la Pobla de Cérvoles, les Borges Blanques i Torres de Segre, entre d'altres.

El bisbe Salvador, que va beneir el nou orgue a l'inici de l'acte, en les seves paraules agraïdes digué: “L'arribada d'aquest orgue és la culminació d'un gran desig de moltes persones”, alhora que va agrair a totes les persones que han intervingut a portar l'orgue a Lleida i les ajudes per part de les institucions, empreses i particulars: “A partir d'ara ens ajudarà a lloar Déu amb les seves melodies.”

L'estrena va tenir com a colofó un extraordinari concert a càrrec de l'organista i professor d'orgue del Conservatori de Música de Lleida, Miquel González, que va interpretar peces de Joan B. Cabanilles, François Couperin, Johann S. Bach, Magí Pontí, qui fou organista de la catedral de Lleida de 1833 a 1881, Alexandre Guilmant i Felix Mendelssohn. ■

El bisbe Salvador Giménez va tenir paraules d'agraïment per tots els que han fet possible l'arribada del nou orgue.

SALVADOR GIMÉNEZ

“L’arribada d’aquest
orgue és la culminació
d’un gran disseny de
moltes persones.

A partir d’ara ens
ajudarà a lloar Déu amb
les seves melodies”

Les autoritats presents en l'acte, encapçalades pel bisbe de Lleida i el president de la Generalitat, davant del nou orgue.

Eric, Pol, Ferran i Adrià van tenir l'oportunitat única de conèixer i xerrar amb Francesc

Quatre joves de Tortosa fan quatre preguntes al Papa

Els joves amb el papa Francesc i Mn. Jordi Bertomeu durant la trobada a Santa Marta.

ADRIÀ CASTELLÓ MARTÍ

Eric, Pol, Ferran i Adrià, quatre joves de la diòcesi de Tortosa, el 7 d'agost passat vam tenir l'oportunitat única de conèixer i xerrar amb el papa Francesc.

Tot comença uns mesos abans, quan se'ns ocorre de demanar a Mons. Jordi Bertomeu, un sacerdot tortosí, amic i acompanyant amb aquells mossens que ara tant ens ajuden, també oficial del Dicasteri per a la Doctrina de la Fe, que ens enviés una fotografia si podia ser dedicada del Sant Pare.

El Papa, quan va saber de la nostra petició, va proposar a Mons. Jordi per què no conèixer-nos personalment. Així, doncs, el Papa ens va rebre a Santa Marta. En entrar, es va aixecar, ens va donar la mà i ens va fer dos petons, fent de tot per rebre'ns de manera propera. Mons. Jordi ens va presentar. Va dir al Sant Pare que érem de la ciutat de Tortosa, quatre vocacionats al sacerdoci. Li vam explicar per damunt algunes dades curioses de la biografia de cadascun de nosaltres.

"QUÈ FER AMBLA NOSTRA VOCACIÓ SACERDOTAL EN UNA ESGLÉSIA MAJORITÀRIAMENT ENVELLIDA?"

El Papa, com que ens veia molt nerviosos, va trencar el gel. El primer que va dir-nos amb el seu accent argentí tan característic, amb aquell toc divertit i bromista que el caracteritza, fou: "¿Ustedes quieren ser curas? ¡Están loquitos!" Aquí va ser quan Ferran, el major dels quatre, estudiant de quart d'Història, es va animar a fer-li una pregunta crua i contundent. Era sobre el futur dels capellans.

Va explicar que els quatre estem en un grup de vint joves d'Acció Catòlica de Tortosa i que ens fa molt de bé per formar-nos com a apòstols entre els joves i per als joves. Va subratllar la labor que fan allí Rosa Cid i Toni Caballol. Ferran, a més, li va dir al Papa que estiejave en un poblet de la muntanya del Maestrat, Olocau, i que quan anava a missa, entre els fidels, només hi havia alguna velleta. Això li provocava molts interrogants. "Què fer amb la nostra vocació sacerdotal en una Església majoritàriament envellida? I si les esglésies s'acaben de buidar d'aquí a pocs anys, com ser capellà llavors?"

El Papa ens va dir, en primer lloc, que ningú no ens enganyés: la vocació de ser sacerdot és un gran regal però és també molt difícil i sacrificada. Va subratllar l'alegria que li donàvem en dir-li que volíem ser sacerdots. I va afegir: ser sacerdot, avui més que mai, vol dir ser sacerdot de tots, de tothom, fins i tot dels qui no van a l'Església. El sacerdot és el sacerdot de tot el poble. El sacerdot del futur, ens va dir, no serà el sacerdot tancat a la sagristia o al despatx, sinó aquell que surt, que va a casa dels altres, que va a casa dels immigrants. El que comparteix la vida dels seus convilatans, siguin o no cristians. Ens va dir mig divertit: "Vull prohibir el sacerdot de despatx!" Va animar-nos a obrir-nos ja des d'ara als altres, a sortir, a anar en nom de Crist als llocs més allunyats d'ell i a les perifèries.

"ELS CRISTIANS SENTIM QUE TOT HO HEM REBUT D'ELL. COM DONAR GRÀCIES PER TANT?"

Jo mateix, estudiant de segon de Filosofia a l'Autònoma, li vaig preguntar: "Els cristians sentim que tot (la família, els amics, el món...), absolutament tot, ho hem rebut d'Ell. Com donar gràcies per tant?" El Sant Pare em va respon-

dre que experimentar com a jove que soc aquesta gratuïtat de Déu és molt gran. Ens va dir que els cristians hem d'aprendre a viure amb aquest estupor (textualment) tota la vida. Va repetir "estupor" alguna vegada més. Va arrodonir-ho animant-nos a viure aquests regals amb alegria i amb humor, però sempre entregant-nos als altres, compartint el molt o poc que tinguéssim.

"COM PODEM PORTAR ALS ALTRES L'AMOR DE DÉU EN EL DIA A DIA?"

Eric, el més jove, enguany estudiant de primer curs d'ADE, va preguntar-li: "Com podem portar als altres, com a joves cristians, l'amor de Déu en el dia a dia, en la nostra quotidianitat? No sempre l'ambient ens ho posa fàcil." El Papa va remarcar la importància del somriure, de la disponibilitat, de l'alegria i de l'humor. Ens va dir que portar l'amor de Déu, la major part de vegades, és portar un somriure als altres, és fer-los riure i viure, és fer que se sentin estimats, és no deixar que la tristesa i els mals dies acabin amb ells.

Llavors ens va dir: "Les voy a contar un secreto pontificio. Yo, cuando estoy triste me voy al baño, me miro al espejo y hago muecas para hacerme reír. Así salgo con una sonrisa en la boca. ¡Haced lo mismo! Oren cada mañana, como yo, con la oración para pedir buen humor de san Tomás Moro."

"QUÈ FER QUAN TINC POR DE SER CAPELLÀ?"

Pol, estudiant de primer de Dret, va preguntar-li què fer amb aquella por que no ens deixa avançar amb la nostra vocació. "Què fer quan tinc por de ser capellà?" El Papa, mirant-nos com ho faria el nostre acompanyant espiritual, sense solemnitat però amb la saviesa que donen la pregària i els anys, ens va respondre que hi ha pors bones i pors dolentes. Com discernir-ho? Hi ha pors que ens frenen per tal de no fer coses dolentes. Són aquelles pors que neixen del respecte per l'altre o per la situació. Aquestes són bones. En canvi, hi ha pors que ens paralitzen, que no ens deixen viure, que no ens permeten avançar: aquestes últimes, millor extirpar-les ja que no venen de Déu. Déu ens vol joves sense por. Ell ens vol plenament lliures per al seu servei.

Li havíem portat un poc de pernil bo que sabem que li agrada i Pol li va regalar un rosari molt especial, que

la seva mare, infermera, havia rebut d'una religiosa agonitzant. El Papa li ho va agrair, va besar el rosari i, a més, va subratllar que anàvem amb vestit tot i la calor del dia.

Pol li va dir: "Este verano hacemos voluntariado en Cáritas y allí, en el ropero, compramos los trajes por 10 euros" (un de nosaltres, rient, va afegir que el seu era millor, de 15 euros). El Papa va afegir tot fent broma: "Estoy seguro de que os quedan mejor a vosotros ¡que a los muertos que los llevarían!" Finalment, l'últim regal: el Papa va accedir a fer-nos un vídeo dedicat al nostre grup d'Acció Catòlica al Patronat de Tortosa.

Els quatre ens sentim profundament privilegiats per aquella més de mitja hora amb Francesc. A més d'aquesta incipient vocació, amb la trobada amb el Papa hem rebut un do de Déu que no mereixem, però que guardarem en el nostre cor per sempre. ■

El sacerdot del futur,
ens va dir, no serà el
sacerdot tancat a la
sagristia o al despatx,
sinó aquell que surt,
que va a casa dels
altres, que va a casa
dels immigrants

Ens va dir que portar
l'amor de Déu, la
major part de vegades,
és portar un somriure
als altres, és fer-los
riure i viure

TERRASSA

Ordenació presbiteral

El diumenge 29 de setembre el bisbe Salvador ordenà prevere el diaca Mn. Javier Bausili Morenza, format al Seminari diocesà. Concelebraren prop de 50 preveres i assistiren 12 diaques. El poble fidel omplí el temple acompanyant l'ordenand i la seva família. Mn. Javier Bausili ha estat nomenat vicari de Sant Pere Octavià, a Sant Cugat del Vallès, on col·laborava com a diaca. Prèviament, havia col·laborat a Valldoreix i Parets del Vallès.

VIC

Cases d'Oliba estrena Butlletí Informatiu

"Cases d'Oliba" és una iniciativa del bisbat de Vic per ajudar a dinamitzar el patrimoni cultural d'arrel religiosa del seu territori. El butlletí, que s'enviarà mensualment, informará de les múltiples activitats que organitzen tant el mateix projecte com els diferents equipaments inclosos en Cases d'Oliba, i també donarà a conèixer notícies i accions que afectin el patrimoni cultural d'arrel religiosa en territori diocesà. Inscripció a www.casesdoliba.cat

SANT FELIU DE LLOBREGAT

Disponible el vídeo del concert de sardanes a la catedral-parròquia de Sant Llorenç

El 13 de setembre passat va tenir lloc un concert de sardanes molt especial i emotiu amb motiu de l'estrena mundial de la sardana que ha escrit el compositor Joan Josep Blay per commemorar els 500 anys de la fundació de la parròquia de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat. Es pot recuperar al canal de Youtube del bisbat de Sant Feliu.

TARRAGONA

Festa en honor de la Mare de Déu de Misericòrdia a Reus

El dia 25 de setembre, Reus va celebrar la festa major en honor de la Mare de Déu de Misericòrdia, que commemora l'aparició de Maria a la pastoreta Isabel Besora l'any 1592. L'arquebisbe Joan Planellas va presidir l'eucaristia, que va tenir lloc a la plaça del Santuari i que va aplegar centenars de persones. També hi van participar els preveres de l'UPA de Reus, les autoritats locals, els responsables del santuari i l'Orfeó Reusenc.

GIRONA

400 persones participen en la Missa de l'Alba de Blanes

El bisbe de Girona, fra Octavi Vilà, va presidir, el 29 de setembre, a les set del matí, la Missa de l'Alba a la platja de Sa Palomera de Blanes, on una barca fa tradicionalment d'altar. Hi van participar un total de 400 persones. La missa és organitzada des del 2004 per les tres parròquies blanenques.

TORTOSA

Reunió del Consell Pastoral Diocesà

El dissabte 14 d'octubre se celebrà al Seminari la 2a reunió del Consell Pastoral Diocesà, presidida per Mons. Sergi Gordo. S'inicià la reunió amb unes paraules de salutació del bisbe, que va instar els presents a posar la intenció de la pregària del pla de treball en mans del Senyor, especialment la Trobada Diocesana del 19 d'octubre: "Caminem junts plens d'esperança", que serà en clau jubilar.

LLEIDA

Festa del beat Francesc Castelló Aleu

L'església de Sant Pere de Lleida va acollir el 28 de setembre la festa del beat Francesc Castelló Aleu amb una eucaristia organitzada per la Comissió Pro Canonització del màrtir, presidida pel bisbe emèrit de Lleida Joan Piris. L'endemà, un grup de lleidatans van commemorar el 88è aniversari del seu martiri, ocorregut la matinada del 29 de setembre del 1936, i la Jornada dels Màrtirs de Lleida al Cementiri de Lleida.

SOLSONA

Ministeri del lectorat al seminarista Jakub Budz

El 22 de setembre, a la parròquia de Cervera, dins la Festa Major del Sant Crist de Sant Antoni, el bisbe Francesc Conesa va conferir el ministeri del lectorat al seminarista Jakub Budz. Van concelebrar el rector de Cervera, Mn. Abel Trulls, i el vicari general i rector del Seminari, Mn. Marc Majà. Hi hagué també una representació dels frares mercedaris de Sant Ramon i una colla d'escolans. La coral Lacetània amb els seus cants donà el toc festiu a la celebració.

URGELL

Trobada d'inici de curs dels arxiprestats de Noguera i Urgell Mitjà

Els mossens dels arxiprestats de Noguera i Urgell Mitjà es van reunir amb motiu de l'inici del nou curs pastoral, a la Casa Parroquial de Balaguer, el dilluns 30 de setembre. La trobada va reunir dinou preveres i diaques, amb els seus arxiprestes. Després de la pregària inicial, els assistents van compartir informacions sobre els diferents serveis pastorals de les parròquies.

TICA FONT
Centre Delàs d'Estudis
per la Pau

La nostra interacció diària amb el vast món de les substàncies químiques té efectes profunds, tant en la salut del planeta com en la nostra

Vivim envoltats de plàstics i contaminants

Tots hem comprovat que la galleda que més brossa acumula és la del plàstic. Amb plàstic es fabriquen infinitats de productes o embolcalls, alguns els utilitzem durant molt de temps però altres el temps d'arribar a casa, i són rebutjats i llençats a abocadors o al mar, on triguen dècades i segles a descompondre's i a alliberar contaminants. Cada dia, sense adonar-nos-en, ingerim, bevem, respirem, toquem i absorbim plàstics i els seus additius, partícules diminutes que es colen en l'organisme i ens afecten la salut.

Aquests contaminants tenen efectes adversos diversos sobre la qualitat de l'aire i la salut humana. Tot això sense comptar les conseqüències per a la vida i el medi ambient: destrucció de boscos, demolició de llogarets, desplaçament de desenes de milers de persones i la constant amenaça per a milers d'animals els hàbitats naturals dels quals han estat arrabassats.

La nostra interacció diària amb el vast món de les substàncies químiques té efectes profunds, tant a la salut del planeta com a la nostra. Segons l'Organització Mundial de la Salut (OMS), l'exposició a productes químics perillosos contribueix a generar prop de dos milions de morts anuals. Ens trobem en un planeta químic que es torna cada cop més tòxic, un món on la salut sembla un

luxo que se'ns escapa.

El comerç internacional de residus tòxics encarna una de les injustícies ambientals més flagrants de la nostra època: l'exportació de residus tòxics des de països desenvolupats a nacions més empobrides.

Ens trobem davant d'un panorama marcat per la manca de transparència, regulació inadequada, un sistema de vigilància deficient i unes condicions socials insuficients per a la protecció de la salut i el medi ambient.

La salut del nostre entorn, la salut del medi ambient i la nostra pròpia salut estan profundament entrelaçades; són inseparables. No podem pretendre cuidar-ne una sense atendre l'altra; són dues cares de la mateixa moneda unides per un fil que ens condueix, bé cap al benestar col·lectiu o bé cap a la nostra pèrdua conjunta.

Què podem fer?

Acceptar que hem de forjar un futur en què prosperarem dins dels límits biofísics del nostre planeta, no a costa del planeta.

Que hem de canviar el sistema econòmic productiu insostenible.

Cal preparar-se per acceptar una reducció significativa en la nostra capacitat de consum material a canvi d'una qualitat de vida més gran compatible amb la salut planetària i la solidaritat intergeneracional. ■

Ramon Requesens i Queralt, fill predilecte de Montblanc i subscriptor de “Catalunya Cristiana” des dels seus inicis, va complir 100 anys el setembre passat

“EL MILLOR CONSELL PER ARRIBAR A VIURE 100 ANYS ME’L VAN DONAR A CATEQUESI”

MACIÀ GRAU
Montblanc

Ramon Requesens i Queralt va néixer a la capital de la Conca de Barberà el 12 de setembre del 1924. Així, ha pogut arribar al seu centenari, després del qual la Generalitat de Catalunya li va lliurar un obsequi commemoratiu, en un emotiu acte que va tenir lloc a l'Ajuntament de la vila ducal. A més de ser una persona que ha exercit un gran impacte social i cultural a la vila i rodalia, on ha excel·lit en l'ofici d'impressor continuant el negoci del seu pare, Ramon Recasens sempre ha estat estretament vinculat a l'Església. Aquesta relació va venir marcada pel seu oncle, Mn. Pau Queralt, al qui va ajudar a restaurar l'església de Sant Miquel quan era jove. A partir d'aquest moment, Requesens va entrar a formar part de diversos grups eclesials, com per exemple l'escolania de la Mare de Déu de la Serra (1932-1934) o la Federació de

Joves Cristians de Catalunya (1935-1936).

Acabada la guerra, com ens recorda, entrà a formar part del grup d'Acció Catòlica de la parròquia. El mateix 1939 va participar activament en la recuperació de la representació dels Pastorets, que va dirigir personalment durant 75 anys. D'altra banda, també ha col·laborat en la neteja dels exteriors de l'ermita de Sant Joan i en la reparació de la teulada.

Un exemple del seu compromís amb la comunitat cristiana el trobem en el fet que Requesens és subscriptor del setmanari *Catalunya Cristiana* des de la seva fundació el 1979. En aquests 45 anys, ha anat guardant tots els exemplars que s'han imprès, i els conserva al seu arxiu personal.

Per tal de conèixer aquest subscriptor centenari, ens traslladem fins a Montblanc, on viu amb la seva esposa, Angelina Torrellas. El trobem precisament obrint l'últim exemplar de la revista, en un acoïllidor menjador ple de quadres i fotografies dels seus cinc fills, nets i fins i tot besnets, que demostren la

llarga i intensa vida que ha viscut.

Ens sorprèn la seva ment activa, en recordar amb claredat tots els esdeveniments d'aquests anys. Aquesta gran memòria és una gran virtut, però a la vegada li causa un cert sofriment quan li preguntem com va viure l'esclat de la Guerra Civil, quan ell sols tenia 11 anys. Aquest conflicte va marcar-lo fortament, ja que el seu oncle, Mn. Queralt, fou assassinat, i el seu pare empresonat en un vaixell del port de Tarragona.

A més de la seva col·laboració amb la parròquia de Santa Maria, Requesens ens explica que també es va implicar en l'activitat política. Va fer-ho en el càrrec de regidor, que va ocupar en dos períodes, primer durant els anys 1964 i 1970 i posteriorment entre els anys 1987 i 1991.

La relació de les entitats i projectes on ha participat, sempre des de l'altruisme, és molt llarga, i no es va aturar després de la seva jubilació. Aquest ha estat, com reconeix, un dels secrets pels quals ha arribat al centenari amb la ment desperta i en plenes facultats, en companyia de la seva esposa.

Ramon Requesens ens va rebre a casa seva, a la vila de Montblanc.

En l'àmbit familiar es mostra satisfet dels seus cinc fills. El primogènit, en Josep M. (1955), metge de família, traspassat el 1997; la Mercè (1957), química; en Ramon i en Sebastià bessons, (1960), impressors, que han continuat el negoci familiar, i finalment la Maria Neus (1967), metgessa de família a Igualada. Les unions matrimonials d'aquests fills li han aportat tretze nets.

El setembre va complir 100 anys... pensava que hi arribaria?

La veritat és que no. Sempre havia pensat que no hi arribaria, però el Senyor ho ha volgut així. Venim aquí sense demanar permís i quan marxem tampoc ens el demanen. També és cert que l'esperança de vida és cada vegada més alta, i segurament vosaltres veureu molta més gent d'aquesta edat. Només dono gràcies a Déu perquè, tot i la meua edat, tinc el cap clar.

Hi ha cap secret, cap consell, que ens pugui donar per viure tants anys?

Tal com vaig dir el dia que em van fer l'homenatge a l'Ajuntament, el més important és fer totes les coses amb amor i de manera generosa, perquè hi creus. Si ho fas, segurament no tindràs gaires moments de tristor, perquè tot ho faràs amb una gran passió. D'altra banda, si voleu un consell concret, perquè ja us avanço que d'elixir no n'hi ha cap, us recomano que aneu a catequesi. En la meua època en dèiem "anar a doctrina", i va ser allí on em van donar el millor consell que m'ha ajudat a viure 100 anys. Allí vaig aprendre que les tres potències de l'ànima són la memòria, l'enteniment i la voluntat. Durant la nostra vida, hem de treballar-les sense descans, ja que si hi ha bona memòria, hi ha bon enteniment, i després podem passar a l'acció. Amb això vull dir que, tot i que hi hagi un moment de la nostra vida en el qual deixem la vida laboral, perquè ens jubilem, o pel motiu que sigui, hem de continuar treballant la memòria, l'enteniment i la voluntat per fer coses que ens agradin, encara que ningú ens hi obligui. Molta gent cau en el perill d'aturar-se, anar a fer el cafè, descansar... i la jubilació és una època de repòs, sí, però s'ha de treballar igualment, no per la necessitat de guanyar diners, sinó per nosaltres

Requesens i la seva muller, al centre de la imatge, durant l'acte d'homenatge a l'Ajuntament de Montblanc, al setembre.

mateixos. Durant l'homenatge, tothom es va quedar molt sorprès per aquest consell, però crec que et pot ajudar per arribar a la meua edat en bones condicions.

Com és el seu dia a dia?

Com he dit, intento seguir actiu. Quan la vista m'ho permet, segueixo dibuixant, i la lectura forma gran part del meu dia a dia. Faig les coses que podem fer els vells, i dic "vells" perquè no m'agrada l'expressió "gent gran". Perquè ser vell és una noblesa, i no ens n'hem d'amagar amb sofismes.

Com ha vist l'evolució de l'Església durant tots aquests anys?

El canvi més gran l'he vist amb el Sant Pare que tenim actualment. És cert que abans vam tenir a Joan XXIII, que va fer un gran cop sobre la taula, i han passat altres Papes molt respectables, com Benet XVI, però Francesc ha obert nous camins. L'únic problema és que no els haguéssim obert abans. Amb el Papa d'ara he vist com l'Església s'ha rejuenit, i m'omple de satisfacció poder seguir l'actualitat eclesial a través de *Catalunya Cristiana* o d'altres revistes que també rebo, com *Església de Tarragona*, el *Full Parroquial* i *Mundo Negro*. D'aquesta manera, puc comprendre com es viu la fe en altres països. En alguns encara hi ha molta persecució per motius de fe, i això em toca molt de prop, perquè és el mateix que vaig viure

aquí durant la darrera Guerra Civil.

Recorda el paper de l'Església durant la Guerra Civil?

Personalment, crec que si els bisbes espanyols haguessin seguit el cardenal Francesc Vidal i Barraquer, que proposava que es parlés sin les coses, que hi hagués diàleg... segurament s'hauria pogut evitar la guerra. Només hi va haver dos bisbes que no van voler firmar la carta que tractava el conflicte com una "Cruzada a favor de la fe". Hauríem pogut evitar tots els mals que va portar la guerra, a les famílies, les vides que es va endur, la destrucció del patrimoni artístic i sagrat...

Personalment, com va viure la guerra?

Quan va començar, jo encara tenia 11 anys. Em va marcar profundament, perquè van perseguir el meu oncle, Mn. Pau Queralt, que es va amagar a la muntanya de Rojals, i qual el van trobar el van afusellar. D'altra banda, el meu germà gran era de la cèlebre Lleua del Biberó, i encara recordo veure'l dalt del camió que sortia de la plaça de Montblanc, ple de joves, quasi adolescents, cap a la batalla de l'Ebre. Eren nois de 16 i 17 anys, que en comparació amb l'actualitat, eren molt menys madurs i més innocents. D'allí anaven a fer una formació militar de només dues setmanes, i després els portaven al camp de batalla. Per sort, el meu germà va sobreviure, però

“El més important és fer totes les coses amb amor i de manera generosa”

“Ser vell és una noblesa, i no ens n’hem d’amagar”

“El full parroquial de Montblanc el vam començar a fer a la nostra impremta”

“Quan vam conèixer que s’havia fundat el setmanari, ens en vam fer subscriptors des del primer dia”

el meu pare va ser empresonat en un vaixell al port de Tarragona. Allí es pensava que el matarien, i fins i tot va fer un testament espiritual per a la mare i per a nosaltres. Encara recordo que el van jutjar el dia dels Innocents, a l’aula magna del Seminari.

Després de la guerra va aprendre l’ofici d’impressor del seu pare, i va reforçar el seu compromís amb la parròquia.

Sempre he intentat servir l’Església, i has de servir la que tens més propera, que en el meu cas, és la plebania de Montblanc. Recordo especialment la meva participació en la comissió que vam crear per restaurar l’ermita de Santa Anna de

Prenafeta. El mèrit va ser de tots, ja que tots els projectes en els quals he participat no els hauria pogut fer sense el suport de la gent. El mateix ha passat amb els Pastorets, que he dirigit durant 75 anys i que ara els meus fills continuen. D’altra banda, amb el negoci familiar de la impremta, també hem trobat moltes maneres d’ajudar la parròquia. Sense anar més lluny, el full parroquial de Montblanc el vam començar a fer a la nostra impremta, i fins i tot vaig dibuixar a mà la capçalera, que encara es conserva al full actual. Amb aquest full, vam fer una campanya de recaptació de diners per refer el campanar de Santa Maria, que es va destruir durant la Guerra

Civil. No hi guanyàvem diners imprimint el full parroquial, sinó al contrari, però ho fèiem igualment.

Recorda els inicis del setmanari *Catalunya Cristiana*?

Abans de *Catalunya Cristiana* no més podíem llegir una publicació de l’arquebisbat de Tarragona, que ara no recordo, però quan vam conèixer a través de la parròquia que s’havia fundat el setmanari, ens en vam fer subscriptors des del primer dia. De fet, avui m’ha arribat l’últim número, que encara m’he de llegir. A la meua muller i a mi ens agraden especialment els consells que donen alguns mossens, i ens agradaria felicitar-vos pel vostre 45è aniversari i per la bona tasca que feu. ■

DAVID GARCIA GIMENO

Director de l'escola Mare de Déu de la Salut (Badalona)

AULA EDUCATIVA

Ulls brillants tot el curs

Visquem aquest any acadèmic amb el cor obert,
disposats a aprendre, a compartir i construir junts
un futur i un món millor

Benvingudes i benvinguts al nou curs acadèmic 24-25!

Aquest any us convido a viure el curs des de la mirada del cor, amb els ulls brillants.

L'educació va més enllà del coneixement acadèmic; és una experiència integral que ens transforma i ens fa créixer com a persones.

Intentem com a mestres que els nostres ulls i els dels nostres alumnes sempre estiguin brillants, com llegia aquest estiu a un gran exjugador del Joventut de Badalona, Tomàs Jofresa, "ulls brillants plens de valors", que amb els valors cristians la nostra vida i la del nostre entorn prenen més sentit.

Abordem aquest objectiu cada dia amb entusiasme i curiositat, sempre pensant en els nostres alumnes.

Deixem que la nostra passió com a mestres pel coneixement ens guiï i ens inspiri a descobrir noves idees i perspectives, però no ens quedem només en els coneixements, anem també a la part emocional dels nostres alumnes.

Viure des del cor significa també ser sensibles a les necessitats i sentiments dels altres.

Fomentem a l'aula i a l'escola un ambient de respecte i suport mutu, on cadascú estigui còmode.

Tot aquest camí de l'aprenentatge requereix esforç i perseverança. Com a educadors hem de donar el millor

de nosaltres mateixos, afrontant els desafiaments amb valentia i determinació.

Apreciem cada moment i celebrem els nostres èxits, grans i petits. L'alegria i la gratitud ens ajuden a mantenir una actitud positiva durant tot el curs.

Que aquest curs sigui una oportunitat per créixer no sols en coneixements, sinó també en valors cristians i en humanitat.

Visquem aquest any acadèmic amb el cor obert, disposats a aprendre, a compartir i construir junts un futur i un món millor.

Visquem tots el curs des de la mirada del cor i amb els ulls brillants!

Bon curs a totes i tots! ■

**PALOMA ALONSO
STUYCK**

Professora del grau en
Psicologia de la Universitat
Abat Oliba CEU

@juanjoferesola

APUNTS DE PSICOLOGIA

Alegria innata

Les nostres decisions ens configuren, ens forgen la personalitat,
és l'aspecte narratiu de l'existència

L'estada a Kenya d'aquest estiu, primer amb un equip d'estudiants i professors del CEU i després en una estada de recerca a la Strathmore University a Nairobi, m'ha impactat profundament, a mi i a les persones que hem participat en el projecte.

El concepte de desenvolupament humà ha adquirit altres matisos que, com a professora de Psicologia del Desenvolupament, vull compartir. L'alegria innata de nens i adults que treia el cap en l'expressió de tants kenyans, homes i dones, destaca per damunt de qualsevol altra qüestió. Què mou aquestes persones que en ocasions no disposen d'allò més bàsic per sobreviure, a aquesta actitud esperançada?

Com a especialista en teràpia familiar la meua primera explicació va ser pensar en el suport de la família com a font d'aquesta actitud; amb tot, la visita a un orfenat d'una ciutat costanera em va revelar que hi havia d'haver alguna cosa més, perquè també en aquells infants hi

vaig poder apreciar una alegria espontània.

Cal preguntar-se si el cor humà disposa d'una capacitat de desitjar limitada i quan les aspiracions que té es dirigeixen a coses materials sempre en desitja més i es queda insatisfet perquè no el sacien. Si, al contrari, se centren en l'essencial: agradar Déu, tenir cura de la família i dels amics, treballar... aleshores l'alegria es desborda com a conseqüència. M'agrada dir-ne, d'això, "llenguatge de la naturalesa", la gramàtica pròpia de la condició humana.

Efectivament, l'espiritualitat es percep en el dia a dia, tant en les persones amb més recursos econòmics com en els *slams* més miserables. Descobrim aquesta dimensió de la vida en qualsevol circumstància, el que Maria Montessori anomenaria una mirada sistèmica, respectuosa amb la realitat. Ningú no mira les qüestions només des del seu punt de vista, des de l'individualisme occidental; els altres, el sentit de la

vida, sempre són presents. És una saviesa que ens convé recuperar, el veritable humanisme que el cristianisme il·lumina i omple d'esperança contingut: sempre val la pena!

Val la pena aprendre, millorar, ajudar, riure, viure... tot és un regal; aquí hi som "de pas" i la història acaba bé com a les pel·lícules americanes; l'única cosa és que el guió depèn en gran part de cadascú: encara que l'escenari el rebem, les nostres decisions ens configuren, ens forgen la personalitat, és l'aspecte narratiu de l'existència.

Com a educadors, una conseqüència operativa pot ser mostrar en la pròpia vida el desig dels veritables béns, "afinar la consciència", com diu el magnífic llibre de Daniele Bruzzone. Per això, haurem de reduir el consumisme que ens envolta? Convé que els fills vagin curts de diners? Dins d'aquesta tendència general, cada família ha d'encertar-la en l'estil de vida per ajudar que els seus fills gaudeixin de l'alegria autèntica. ■

Gràcies, Marcel. Amb el teu gest, sense paraula, vares fer possible viure un moment de fraternal comunió

El gelat d'en Marcel

**JOAN PLANELLAS
I BARNOSELL**

Arquebisbe metropolità
de Tarragona i primat

Benvolgudes i benvolguts, aquest estiu, a la platja de la Pineda, he viscut un fet que toca el voraviu del més alliberat o *passota*. Si ens acompanyes, amic lector, passarem la moviola per donar-li moviment i veu.

Hi havia anat amb una família amiga, amb quatre fills, un dels quals, en Marcel, de deu anys, és un nen discapacitat amb diversitat funcional cognitiva, o, com també es diu ara, un nen amb “necessitats especials”.

Mentre la mainada amb la mare feien una bona remullada sota un sol de justícia, amb el pare, i amb la parsimònia pròpia de l'estiu, vam anar a comprar uns gelats per a tots ells en una guingueta de la mateixa

platja. Poc més tard, mentre tot-hom començava a devorar la frescor del gelat, el nostre Marcel s'aixeca d'una revolada, passa pel costat d'un matrimoni francès i es dirigeix cap a l'aigua on hi havia un nen d'uns quatre anys fill de l'esmentat matrimoni. Amb aigua fins al genoll i amb el gelat a la mà el nostre Marcel el desembolica i l'hi regala.

Moments d'expectació per a tots. Vaig quedar astorat i sense reaccionar. Vaig pensar per un moment: “Ja no hauria de ser en Marcel a donar la nota quan fins ara havíem passat ben desapercebuts.” Què faran els pares del nen francès? Què haurem de dir nosaltres? Amb un posat d'estranyesa aquell matrimoni es miren les cares i nosaltres ens mirem les nostres. El nen francès, amb el gelat a la mà, deixa l'aigua d'una correguda i es planta a la falda de la seva mare. Ens creuem les mirades, sense paraula, amb aquella parella i aleshores esclata un somriure entre tots.

Gràcies, Marcel. No sabràs el gust que tenia aquell gelat, però sí que varem comprovar com amb ell vares refrescar i eixamplar el cor de tots els qui varem contemplar l'insòlit espectacle. Amb el teu gest, sense

paraula, vares fer possible viure un moment de fraternal comunió que a cap dels qui ens considerem “normals” no ens hauria passat pel cap pretendre aconseguir.

Aquest gest d'en Marcel, oi que té flaïr d'aquell gest de Jesús a l'Últim Sopar, quan agafa el “seu” tros de pa, el que li tocava, en fa trossos i el dona personalment a cada un dels deixebles?

Entendrem ara també la resposta que dona Jesús als seus deixebles quan li pregunten: “Qui és el més important en el Regne del cel?” (Mt 18,1). Aleshores, afegeix l'evangelista, “Jesús va cridar un infant, el posà enmig d'ells i digué: ‘En veritat us ho dic: si no canvieu i us feu com els infants, no entrareu pas al Regne del cel. Així, doncs, el qui es faci petit com aquest infant, és el més important en el Regne del cel. I qui acull un infant com aquest en nom meu, a mi m'acull’” (Mt 18,2-5). I encara, poc més endavant, quan els deixebles impediïen que uns infants s'acostessin a Jesús, ell els digué: “Deixeu estar els infants. No els impediïu que vinguin a mi, perquè el Regne del cel és dels qui són com ells” (Mt 19,14).

Ben vostre. ■

Necessitem conèixer-nos i estimar-nos més
per tal de poder créixer
com a comunitat parroquial

Comunitats vives, convocades per l'Esperit

FRANCESC CONESA
Bisbe de Solsona

Estimats diocesans,
Resulta fonamental que cultivem l'aspecte comunitari en les nostres parròquies. Lamentablement en moltes de les nostres parròquies hem perdut aquest sentit comunitari. Ens reunim només per a la celebració del culte i, moltes vegades, no coneixem qui tenim assegut al nostre costat. Per això, convé que tots tinguem consciència que som cristians en una comunitat, que seguim Jesús com a membres vius d'una parròquia. I hem d'accentuar tot allò que faciliti el coneixement mutu, el tracte entre nosaltres, el testimoni mutu de la fe, el suport entre nosaltres (espiritual, però també material), els projectes i somnis en comú. Això no significa que tots hàgim de compartir una amistat confident (dins una

comunitat parroquial pot haver-hi —convé que hi hagi!— diferència de tarannàs i sensibilitats); tanmateix, sí que significa que estem convocats per formar una comunitat fraterna, on regni un respecte i estima sincers. Als grups que durant el curs 2023-2024 van realitzar el treball per al pla pastoral s'hi reflectia un sentiment general que necessitem conèixer-nos i estimar-nos més per tal de poder créixer com a comunitat parroquial.

Encara que les nostres comunitats siguin petites, és important que siguin vives i vigoroses, molt conscients del tresor que tenen a les mans. La nostra única riquesa és Crist, la seva persona, la Paraula i la vida. Nosaltres no tenim “plata ni or” (Ac 3,6) sinó només Crist ressuscitat. Aquest és el tresor que portem a les nostres pobres i insignes mans, en “gerres de terrissa” (2Co 4,7).

Dins la comunitat han de tenir-hi un lloc preferent les famílies. Elles són “Església domèstica”, és a dir, el primer lloc de vivència i també de transmissió de la fe. Les investigaci-

ons empíriques ens diuen que la família és el generador de valors més important. Les persones reconeixen que en la família s'aprenen les coses més fonamentals per a la vida. Per això, la família és el lloc natural de la formació catequètica. Convé apostar per ajudar a formar famílies cristianes i crear xarxes de famílies cristianes. La parròquia hauria de ser una “família de famílies”. El model de la vida parroquial és la vida familiar (no funcionem com una empresa ni com una multinacional). I la família parroquial és formada per famílies que volen viure la fe en Jesús.

Si som una comunitat viva, serem signe per a la gent dels nostres pobles, resultarem atractius per a les persones que, per qualsevol raó, s'apropen a nosaltres. L'Església —i cada comunitat cristiana— té la missió de ser “el germen i l'inici” del Regne de Déu (LG 5). Les nostres comunitats estan cridades a ser una minoria transformadora al si de les nostres societats i a presentar una alternativa de vida visible, autoritzada i convincent. ■

CONSULTORI BÍBLIC

Dones de la Bíblia – Maria de Natzaret

MONTSE DE PAZ*Biblista*

Arribem al final de la genealogia de Jesús. Parlem avui de Maria de Natzaret des d'una perspectiva bíblica, partint dels textos de tres evangelis, Mateu, Lluc i Joan, que beuen de la tradició jueva. Maria, dona immersa en el món jueu i devota de la fe del seu poble, té la grandesa i la humilitat de ser mare de Jesús. La seva vida passa desapercebuda i en la discreció. Però com a mare de Jesús, el Messies Salvador, els evangelistes li atorguen una triple dimensió: Maria és reina; és Arca de l'Aliança, portadora del mateix Déu, i és la nova Eva, mare de la vida. Mateu subratlla la reialesa de Maria: la identifica amb la donzella de la profecia d'Isaïes 7,14, possiblement referida a l'esposa del rei, encinta del seu successor. L'adoració dels mags d'Orient presenta Maria com a mare del rei amb el fill a la falda, una imatge que recullen tantes figures romàniques! Maria és reina perquè és la mare del rei suprem. En l'antic Israel, la reina no era pas l'esposa del rei (en tenia moltes!) sinó la mare. Lluc presenta Maria com la nova Arca de l'Aliança. L'Esperit Sant davalla sobre ella com la presència divina davallà sobre l'Arca (Èxode 40); camina a visitar Elisabet, com l'Arca itinerant que reposà tres mesos abans d'entrar a Jerusalem (2 Samuel 6). L'Arca contenia la Llei de Déu, la vara d'Aaron i una mica de mannà: Jesús, dins del ventre de Maria, és Paraula encarnada de Déu, sacerdot sacrificat i pa de vida. Joan mostra Maria com a mare: a les noces de Canà i al peu de la creu, Maria és present en la joia i en el dol. Eva fou la mare de la vida, i també de la mort. Maria serà la mare d'una vida que no es marceix, perquè el seu fill ressuscitarà.

PER A CONSULTES:redaccio@catalunyacristiana.cat

COMENTARI DE LA PARAULA

Llibertat

MN. MARCOS ACEITUNO*Teòleg i biblista**Il·lustració: Glòria Monés*

Les persones ens atensem a Jesús amb la necessitat de veure'ns alliberats del pecat, de la dinàmica que ens allunya de l'amor i la providència del Déu que ens crea i guia en aquest món. La llibertat, aquesta és una de les claus de la nostra existència.

L'encontre de la persona que volia demanar a Jesús el camí de la vida és una manera de manifestar aquesta set de llibertat del pecat, de transformació per estimar el proïsme. Jesús li recorda els manaments bàsics de la llei de Déu. Fixem-nos que només li indica els preceptes relatius al tracte amb el proïsme (si seguim la dinàmica literària de l'evangelista sant Marc, perquè per a ell, Jesús ja sap que aquell home estima Déu, almenys formalment). Li cal transcendir paradoxalment aquesta creença tan superficial per una de més completa i integral. El repte del cristianisme és el repte de la llibertat, fins i tot de formulismes que poden ajudar-hi en part, però que ni són essencials a la fe cristiana ni són intocables. És el repte també de la pobresa espiritual; un camí difícil i estret, si el considerem només des dels esforços naturals nostres.

La dificultat que assenyalen els deixebles per entrar al regne de Déu rau en el fet que la màxima pobresa que proposa Crist és el desproveïment de les nostres seguretats i dels nostres prejudicis, per acollir l'obra

que Déu Pare vol inaugurar constantment en la humanitat des del moment en què s'ha iniciat aquest instant de la història, el Nou Testament, que va des del naixement de Crist fins a la seva vinguda gloriosa a la fi del temps.

La radicalitat evangèlica, doncs, és una obertura de llibertat, d'alliberament, de presència plena i transformadora de l'única riquesa que és Déu mateix en la persona de l'Esperit Sant. Deixar-ho tot per causa de Jesús és la porta al coneixement de l'Esperit Sant i l'accés a la vida eterna, al món esdevenidor promès en les Escripures.

Heus ací, doncs, el singular atractiu que té l'evangeli de Jesucrist: és una religió de transformació moral i espiritual, és una obertura a les oportunitats que Déu provident ens aporta, és una aposta pel regne de Déu que emmotlla el món al voler de Déu i ens obre l'esperit al misteri de l'amor misericordiós de nostre Senyor.

Llibertat, perdó, radicalitat, transformació, vida, oportunitats noves i renovadores... heus ací l'oferta que Jesucrist ens continua fent, més enllà del temps i de l'espai, des del sí de la divinitat mateixa. Escoltem la seva crida, confessem el seu amor, i que necessitem la seva gràcia per ser persones lliures, persones que estimen. ■

Diumenge XXVIII de durant l'any

Lectura primera

Sa 7,7-11

Comparada amb la saviesa, tinc la riquesa per no-res

Lectura del llibre de la Saviesa

Vaig pregar Déu que em donés enteniment, i m'ho concedí, vaig cridar l'Esperit de saviesa, i em vingué. La prefereixo a ceptres i trons, i, comparada amb ella, tinc la riquesa per no-res. Ni tan sols la comparo amb les pedres més precioses, perquè tot l'or del món, al seu costat, no val ni un gra de sorra, i la plata no val més que el fang. L'aprecio més que la salut i que la boniquesa, i vull que em faci de llum, perquè la seva claror no s'apaga mai. Juntament amb la saviesa m'han vingut tots els béns, duia les mans plenes de riqueses incomptables.

Evangelí

Mc 10,17-30

Ves a vendre tot el que tens, i vine amb mi

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

Un dia que Jesús sortia de camí un home corregué, s'agenollà als seus peus i li preguntava: "Bon mestre,

Salm responsorial

89

Ensenyeu-nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa del cor. Calmeu-vos, Senyor, què espereu? Sigueu pacient amb els vostres servents. R.

R. Que el vostre amor, Senyor, no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida.

Que el vostre amor no trigui més a saciar-nos i ho celebrarem amb goig tota la vida. Doneu-nos tants dies d'alegria com ens n'heu donat d'afflicció, tants anys de joia, com n'hem vist de penes. R.

Que puguem veure la vostra obra, que els nostres fills vegin la vostra glòria. Que l'amabilitat del Senyor, el nostre Déu, reposi damunt els seus servents. Doneu cert a l'obra de les nostres mans. R.

què haig de fer per posseir la vida eterna?" Jesús li digué: "Per què em tractes de bo? De bo només ho és Déu. Ja saps què diuen els manaments: "No matis, no cometis adulteri, no robis, no declaris en fals contra un altre, no facis cap frau, honra el pare i la mare." Ell li respongué: "Mestre, tot això ja ho he complert des de jove." Jesús se'l mirà amb afecte i li digué: "Encara et falta una cosa: ves a vendre tot el que tens i dona-ho als pobres, i tindràs un tresor guardat en el cel. Després torna i vine amb mi." Aquesta resposta de Jesús el contrarià i se n'anà tot trist, perquè

Lectura segona

He 4,12-13

La paraula de Déu esclareix les intencions i els pensaments del cor

Lectura de la carta als cristians Hebreus

La paraula de Déu és viva i eficaç. És més penetrant que una espasa de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i els pensaments del cor. A tot el món creat no hi ha res que Déu no vegi clarament; tot és nu i descobert davant els ulls d'aquell a qui haurem de donar comptes.

Al·leluia

Feliços els pobres en l'esperit: el Regne del cel és per a ells.

era molt ric. Llavors Jesús mirà al seu voltant i digué als deixebles: "Per als qui són rics, que n'és, de difícil, d'entrar al regne de Déu!" Els deixebles, en sentir aquestes paraules, quedaren sorpresos. Però Jesús els tornà a dir: "Fills meus, que n'és de difícil, d'entrar al regne de Déu! És més fàcil que un camell passi pel forat d'una agulla que no pas que un ric entri al regne de Déu." Ells quedaren encara més sorpresos i deien entre ells: "I qui es podrà salvar?" Jesús se'ls mirà i els digué: "Als homes els és impossible, però a Déu no, perquè Déu ho pot tot." [...] ■

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

CICLE LITÚRGIC B; FERIAI II
TEMPS DE DURANT L'ANY
SALTERI: SETMANA 4

Octubre

13. DIUMENGE

Diumenge XXVIII de durant l'any, Verd.
Lectures: Saviesa 7,7-11 / Salm 89 /
Hebreus 4,12-13 / Marc 10,17-30
SANTORAL: Celedònia, vg.; Eduard,
rei; Mare de Déu del Remei

14. DILLUNS

Fèria, Verd. O bé, *Sant Calixt, p. i mr.*
(ML), Vermell. Lectures: Gàlates 4,22-
24.26-27.31-5,1 / Salm 112 / Lluc
11,29-32
SANTORAL: Fortunata, vg. i mr.; Just,
b.

15. DIMARTS

Santa Teresa de Jesús, vg. i dra. de l'Es-
glésia (F), Blanc. Lectures: Siràcida
15,1-6 / Salm 88 / Mateu 11,25-30
SANTORAL: Bru, b.; Tecla, ab.

16. DIMECRES

Fèria, Verd. O bé, *Santa Hedvig, rel.*
(ML), Blanc. O bé, *Santa Margarida*
Maria Alacoque, vg. (ML), Blanc. Lec-
tures: Gàlates 5,18-25 / Salm 1 / Lluc

11,42-46

SANTORAL: Gal, ab.; Galderic, pagès

17. DIJOUS

Sant Ignasi d'Antioquia, b. i mr. (MO),
Vermell. Lectures: Efesis 1,1-10 / Salm
97 / Lluc 11,47-54
SANTORAL: Exupèria, mr.; Rodolf, mr.

18. DIVENDRES

Sant Lluc, evangelista (F), Vermell.
Lectures: 2 Timoteu 4,10-17a / Salm
144 / Lluc 10,1-9
SANTORAL: Just, mr.; Trifònia, emp.

19. DISSABTE

Del dissabte, Verd. O bé, *Sants Joan*
de Brébeuf i Isaac Jogues, prev. i comp.
mr. (ML), Vermell. O bé, *Sant Pau de la*
Creu, prev. (ML), Blanc. O bé, *Sant Pere*
d'Alcàntara (ML), Blanc. O bé, *Memò-*
ria de Santa Maria en dissabte (ML),
Blanc. Lectures: Efesis 1,15-23 / Salm
8 / Lluc 12,8-12. A Terrassa, *Mare de*
Déu de la Salut (S), Blanc
SANTORAL: Laura, vg. i mr.

El Sant 16 d'octubre

Galderic, pagès

Sant Galderic, patró de la pagèsia a Catalunya, era fill de Tolosa de Llenguadoc. La tradició li atribueix molts miracles relacionats amb la collita i el camp, ja que va dedicar la major part de la seva vida a conrear les terres d'altri, juntament amb els seus dos germans. Aquests prodigis estan recollits al llibre *Compendio de la vida, muerte y milagros de los gloriosos Labradores San Galderique de Canigou y San Isidro de Madrid*, del religiós dominic fra Reginald Poch. Els miracles, gràcies als quals va salvar les collites i va defensar els drets dels pagesos (protegint-los dels abusos dels senyors), van provocar que l'any 990, 90 anys

després de la seva mort, fos canonitzat pel bisbe Raimon II de Tolosa durant el Concili provincial de Narbona. Amb la seva canonització, les seves relíquies van ser traslladades al Rosselló i venerades al monestir de Sant Martí del Canigó per disposició del comte Guifré II de Cerdanya. D'allí només en van sortir durant la guerra dels Segadors, després de la qual van retornar al monestir, que en aquell moment havia restaurat el bisbe Mons. Carselade du Pont. Actualment, Galderic, representat popularment amb unes espigues de blat en una mà i una agullada a l'altra, és venerat pels pagesos del Pirineu i la Catalunya Nord. ■

SANT GALDERICH.

MN. JORDI FONT

Vicepresident de l'Institut de Litúrgia
ad instar facultatis de l'AUSP

Caldria adonar-nos que en cada eucaristia es prega per tots els difunts

El dia 2 de novembre no celebrem el “Halloween”

S'acosta Tots Sants i el record dels difunts. I últimament alguns esperen l'edició anual del *Halloween*. Quina relació té el *Halloween* amb els difunts i d'on surt? A Irlanda es creia que els difunts voltaven durant el mes de novembre buscant menjar. Aquest podria ser un dels orígens remots del *Halloween*.

El mes de novembre l'Església recorda els seus difunts i el dia 2 de novembre, ho fa amb aquest títol: “Commemoració de tots els fidels difunts” i prega per tots els difunts. No és una solemnitat, ni una festa, ni una memòria... que són els termes que utilitza l'Església per marcar la festivitat litúrgica que es dona a un dia concret. El dia 2 de novembre és una commemoració. És un cas únic en l'Any litúrgic.

L'origen d'aquesta commemoració dels difunts el trobem en l'abat Odó o Ot, del monestir benedictí de Cluny (França). Sant Ot va instituir la commemoració de tots els fidels difunts el 2 de novembre del 998, com una pràctica obligatòria per a la seva comunitat, i demanava almoines, oracions i sacrificis per tots els difunts. El papa sant Joan Pau II va dirigir una carta el 1998 al bisbe d'Autun, Châlon, Macôn i abat de Cluny, Mons. Raymond Séguy, en ocasió del mil·lenari de la Commemoració de tots els difunts instaurada per l'abat Ot.

No hauríem de fer memòria dels difunts només un cop a l'any. Caldria adonar-nos que en cada eucaristia es prega per tots els difunts. En cada Pregària eucarística, que és el cor de tota Eucaristia, es recorden tots els difunts dintre del que

anomenem les Intercessions. La II Pregària eucarística diu: “Recordeu-vos també dels nostres germans que moren en l'esperança de la resurrecció, i de tots els difunts que descansen en el si de la vostra misericòrdia. Admeteu-los a contemplar la llum de la vostra mirada.” Es prega per tots: els que moren en l'esperança de la resurrecció i tots els altres.

Aquest detall és molt important. Llàstima que de vegades ens passa desapercebut. La commemoració dels difunts dintre de la Pregària eucarística respon a uns principis teològics. Quins? Les Intercessions per l'Església són tres: pels vius, pels difunts i pels sants. I són la concreció del que s'ha demanat, abans, a l'Esperit Sant. És el que anomenem l'epiclesi eclesiològica. L'epiclesi de la Pregària eucarística III demana a l'Esperit Sant: “Esdevenir un sol cos i un sol esperit” per la comunió amb el Cos i la Sang de Crist. Per tant, demana un efecte visible (crear el cos eclesial) i un d'invisible (un sol esperit).

Aquestes Intercessions no són una Pregària universal o dels fidels, sinó que formen part de la mateixa dinàmica portada fins aquí per la Pregària eucarística. Aquesta està encara dins de la dinàmica del sacrifici eucarístic. El sacrifici no s'acaba amb el memorial, amb l'acció de gràcies, sinó que continua amb les intercessions: per l'Església, pels difunts... i per aquells, “la fe dels quals només Vós heu conegut” (Pregària eucarística IV). Quina expressió més profunda. L'Eucaristia és legítima si estem units amb tota l'Església: els pastors i els fidels, els difunts i els sants. ■

Celebració de la Gala de la Mare de Déu de Queralt

Els capitans de Queralt són els organitzadors d'aquesta festa.

ALEIX CALLE PADULLÉS

Estudiant de 4rt d'Història

Cada 8 de setembre, a Berga i al Berguedà, celebrem la festivitat de la nostra patrona, la Mare de Déu de Queralt. Els capitans de Queralt, des del segle XVI, són els organitzadors d'aquesta festa de la Mare de Déu trobada berguedana. Estan formats per dos matrimonis i quatre joves. Enguany han estat Jordi Parera i Elisabet Macià, Jordi Gabarrós i Queralt Màrquez, Ivan Raja, Núria Gendrau, Marc Cervelló i Queralt Triviño.

Els capitans d'aquesta Gala han recollit l'herència dels seus predecessors, organitzant actes i activitats lúdiques i culturals al llarg de la Novena, des del 31 d'agost fins al 8 de setembre.

Cal destacar la reeixida trobada de Queralts, que va aplegar vora un centenar de persones d'arreu del Principat amb aquest nom el dia 31; la xerrada *No m'avergonyeixo de l'Evangeli*, a càrrec de l'activista cristià Oriol Jara, a l'església de Sant Joan el dia 2; la presentació del projecte de Rehabilitació de l'Oratori Queralt Xic el dia 3 o la missa novena presidida pel bisbe de Solsona, Francesc Conesa, el dia 4.

El 5 de setembre va tenir lloc, d'una banda, una jornada matinal d'activitats a Valldaura amb la Mare de Déu de Queralt i l'enlairament al cel de l'oreneta amb missatges de pau, gràcies a l'activista cultural i pintor Josep M. Hontangas. De l'altra, la conferència *El Canal Industrial, 125 anys*, a càrrec de Jordi Artigas, que va repassar aspectes rellevants de la societat berguedana del segle XIX, a favor i en contra d'una gran obra com el Canal Industrial, que pretenia fer arribar l'aigua a Berga.

El 8 de setembre, celebració de la Gala de la Mare de Déu de Queralt, es va oficiar la solemne missa al santuari de Queralt. En aquesta missa va prendre possessió Mn. Josep M. Vilaseca com a nou rector de Berga i, per tant, capellà custodi de Queralt. Va definir Berga amb dos trets: la Patum-Corpus i Queralt. Ens va oferir una magnífica homilia per fer-nos present la proximitat de Maria, destacant la seva valentia com a dona en acceptar aquest do i privilegi únic conferit per l'Esperit Sant.

La missa va finalitzar amb l'*Himne de la coronació de la Mare de Déu de Queralt*, a càrrec de l'Orfeó Berguedà, i l'*Ave Maria, gentil sobirana*, de Mn. Pere Tuyet. Els berguedans acomiadaren aquesta ancestral festa amb les sardanes, a càrrec de la Cobla Pirineu, en aquest sentiment de germanor i fraternitat. ■

Club Nous Amics

LLUMS DE NADAL A LA TOSCANA

Del 9 al 13 de desembre del 2024, viu l'experiència dels tradicionals mercats nadalencs

**No et quedis sense plaça
i reserva ja amb els preus especials
per als membres del Club Nous Amics!**

*Viatge organitzat per RT Cultural, partner oficial de Club Nous Amics.

Apunta't amb preus
especials per als membres del Club Nous Amics*.
Per a més informació: info@rtcultural.com
i al tel. **93 122 67 00**

Cartes

Tot recordant Gianni Vattimo

Fa un any de la mort del filòsof Gianni Vattimo, de qui la UNED acaba de celebrar un acte en la seva memòria. Allí van ressonar les seves paraules que “la nostra vida espiritual europea occidental es pot articular solament amb el vocabulari cristià. Crec també que la vida política d’Occident, la democràcia, el liberalisme no arriben només o principalment de la democràcia grega, per exemple”.

Vattimo va construir un discurs intel·lectual basat en el diàleg obert, social i humanitari. Penso que congregacions religioses com els Salesians i d’altres han d’entendre que aquest diàleg s’ha d’estendre també als seus voluntaris, els quals, a més del seu treball personal, haurien de ser sentits en la presa de decisions envers els febles i marginats, que constitueixen un dels eixos vertebradors del pensament de Vattimo, com recorda la UNED.

SANTIAGO ANGLADA

Gran tasca de Mn. Santi Martínez

Vaig estar present al comiat a la parròquia de Sant Josep de la Ràpita de Mn. Santi Martínez, on exercia de vicari juntament amb la parròquia de la Santíssima Trinitat. Un jove

llegia, acomiadant-lo, que era un dia trist per a la Ràpita. Mn. Santi és un jove molt inquiet, simpàtic, diàlogant i obert a la joventut. També el rector, Mn. Carlos París, elogiava l’activitat eclesial i social del vicari, que havia estat destinat a la Ràpita durant els darrers quatre anys i havent-hi servit com a seminarista i com a diaca.

El comiat va començar a l’església del barri i va acabar a la de la Santíssima Trinitat, quan la missa d’un lloc era a les sis i l’altra, a un quart de set. Els feligresos el van obsequiar amb la imatge del Bon Pastor i una talla de la Mare de Déu de la Ràpita. L’alegria es va fer evident quan l’església, plena de gom a gom, va abraçar amb entusiasme el seu estimat vicari. Fins i tot hi hagué coques i mistela per a tots.

Mn. Santi ja ha pres possessió com a rector de les parròquies del Pinell, d’Orta (Horta de Sant Joan) i d’Arnes a la Terra Alta, per ajudar els mossens David, Julián i Juanjo. La comarca el necessita i desitgen que el seu servei ompli d’esperança els seus feligresos.

ANTON MONNER

PODEU ENVIAR LES CARTES A:
redaccio@catalunyacristiana.cat

CERTIFICATS MÈDICS CARNET DE CONDUIR NÀUTICA I ARMES

CENTRE MÈDIC PLAÇA MOLINA

Dr. Rafael Solanas Anglada

• COTXE, MOTO I CICLOMOTOR • PSICOTÈCNICS
• LLICÈNCIA D’ARMES • LABORALS I ESCOLARS • NÀUTICA

LABORABLES

De 10 a 13 h i de 16 a 20 h

Les persones que es presentin amb un exemplar de Catalunya Cristiana tindran un descompte de 20 euros
www.centromedicoplazamolina.es

INFORMEU-VOS-EN: Tel. 932 188 826 - Mòbil: 639 474 741
c/ Balmes, 281, entr. 2n - 08006 Barcelona

POSTALS DES D’ANDALUSIA

Emotiva carta del bisbe de Còrdova

El bisbe de Còrdova, Demetrio Fernández, ha adreçat una carta plena de gratitud als seus diocesans, en el record de les seves noccs d’or sacerdotals i pels fruits abundants que han marcat el seu ministeri. Es tracta d’una carta pastoral plena d’emocions: “Em sento desbordat en mirar la meua vida en el seu conjunt i sentir-me cridat per Déu al sacerdoci ministerial, que ja he exercit durant cinquanta anys. Són infinitat de records, de persones, d’esdeveniments, de tasques. Doneu gràcies a Déu amb mi, que em sento incapaç de respondre a tanta gràcia.” El prelat esmenta algunes d’aquelles persones que van deixar petjada en la seva vida.

El bisbe s’estén parlant-nos del Seminari menor i insistint en “la necessitat de crear i alimentar una cultura vocacional, un clima favorable a les vocacions sacerdotals”.

Són molts els temes que el bisbe repassa, com les visites pastorals a parròquies i pobles, gaudint molt del contacte directe amb els fidels, palpant en viu i en directe la realitat de la diòcesi. Parla dels projectes futurs per al 2025 en complir-se 1.700 anys del Concili de Nicea, presidit pel bisbe Osio de Còrdova, recordant-lo amb una gran exposició sobre l’època, instal·lada a la mesquita-catedral i el congrés internacional “Símbol: Llum de Nicea”.

Conclou convidant la catedral i el capítol a continuar la seva bona gestió del conjunt monumental: “Feu d’aquest temple magnífic i singular, un ‘atri dels gentils’ (...) un lloc obert a la bellesa, a la transcendència, a la trobada amb Déu.” El bisbe ens convida que “gaudim dels dons de la Casa de Déu, dels sagraments, de l’evangelització, és a dir, de donar a conèixer Jesucrist i el seu Evangelí”.

ANTONIO GIL
Sacerdot i periodista

“Si volem canvis en la societat ens hi hem d’implicar nosaltres mateixos”

Rafael Beaus Iranzo i Andrea Martínez Esteve,
president i secretària respectivament de Bocatas Bcn

**ROSA MARÍA
JANÉ CHUECA**
Barcelona

Bocatas Bcn va néixer a Barcelona fa 10 anys, quan un grup d’amics es va conscienciar de la problemàtica a l’entorn de la gent sense llar i va decidir aportar-hi el seu granet de sorra establint vincles socials amb aquestes persones, mitjançant el repartiment d’entrepans. Es van conèixer al Casal Loiola, el centre dels Jesuïtes que encara ens acull avui dia.” Així ens expliquen Rafael Beaus Iranzo i Andrea Martínez Esteve, president i secretària respectivament de Bocatas Bcn, els inicis d’aquesta entitat que fa visibles les persones que invisibilitzem amb la nostra indiferència.

Quin és el perfil dels voluntaris?

Els voluntaris tenim una mitjana d’uns 22 anys. Som majoritàriament estudiants universitaris, exalumnes d’escoles de jesuïtes, tot i que també comptem amb alumnat de batxillerat. Ens enfrontem a un nivell de rotació elevat, on és habitual deixar de col·laborar quan s’entra a l’etapa laboral. Podríem dir que som la tercera generació, malgrat que estem lluitant per canviar l’alta volatilitat. És el primer voluntariat de bastants membres, per la qual cosa proposem una formació inicial basada en el fet de compartir la nostra filosofia i analitzar les actituds envers el sensellarisme.

Quina filosofia hi ha darrere dels entrepans que feu?

Donar un entrepà és l’excusa per trencar el gel i connectar amb les persones, fomentant l’acompanyament i el respecte mutu. Per a nosaltres, és

important que se sentin escoltades, que vegin que algú es preocupa per elles. No pretenem canviar-los la vida, sinó ajudar-los en el que estigui al nostre abast. També pretenem sensibilitzar la ciutadania mitjançant la difusió del nostre testimoni.

Què us fa ser diferents?

Ens caracteritza l’autogestió íntegra, nosaltres decidim què fem, i com ho fem, i que tots som molt joves. Per aconseguir-ho, cadascú aporta el que sap fer millor: des de publicar a l’Instagram (@bocatas.bcn), a dissenyar i desenvolupar les campanyes de Nadal (venem roba i bosses per finançar el voluntariat), passant per la creació d’una aplicació per millorar el seguiment de les trobades al carrer.

Com és una setmana típica a Bocatas Bcn?

Els dimarts al vespre recollim el pa d’una fleca local. L’endemà preparem els entrepans al Casal Loiola i anem pels carrers del centre dividits en petits grups. Cada setmana fem les mateixes rutes a la mateixa hora: per coincidir amb la mateixa gent. Mitjançant aquesta aproximació, aconseguim establir els vincles. Donem el menjar a qui ho desitja i els oferim conversa i suport. Fem els entrepans personalitzats, atès que coneixem les persones i les seves preferències. Quan fa calor repartim suc i quan fa fred brou calent, sumat a roba d’abrigar. Addicionalment, repartim productes d’higiene, i alguna peça de fruita.

Com és el rostre de la pobresa

“Donar un entrepà
és l’excusa per
trencar el gel i
connectar amb les
persones, fomentant
l’acompanyament i el
respecte mutu”

a Barcelona? Creieu que la ciutat facilita l’ajuda a les persones vulnerables?

Existeix una gran variabilitat; són persones de nacionalitats diverses, amb històries i experiències úniques. Han viscut situacions molt dures i pateixen soledat i aïllament en el seu dia a dia, que els deixa en posicions especialment exposades. Barcelona és una ciutat complexa. Hi ha elements d’arquitectura hostil que dificulten la vida als carrers i sempre es podria fer més a nivell municipal. Afortunadament, també hi ha una presència significativa d’organitzacions que donen suport i consciencien sobre aquesta realitat.

Quins reptes us trobeu en establir una relació amb les persones a qui acompanyeu?

Tot i que intentem crear vincles en qualsevol context, sovint ens enfrontem a barreres com la llengua o

les condicions en què es troben les persones. No sempre és senzill establir una relació, però creiem en la importància de l’aproximació respectuosa i constant. És habitual que no esperin que la gent parli amb ells. Sovint els hem de cridar diverses vegades per dirigir-nos-hi, ja que estan acostumats a ser invisibles.

Què necessiteu per seguir amb aquesta feina? Com se us pot ajudar?

Ens cal la continuïtat dels voluntaris i més recursos. Per ajudar-nos en aquesta iniciativa agraïm qualsevol donació, sigui econòmica o de material (aliments, roba o productes d’higiene). Una altra forma de suport és seguir-nos a les xarxes socials i contribuir amb la difusió de les nostres campanyes. Animem a tothom a implicar-se personalment. No cal venir amb nosaltres per fer-ho, sinó senzillament respectant les perso-

nes que fan vida al carrer, amb petites accions que els facilitin la vida i facin el seu dia a dia una mica més sostenible.

Què heu après de la vostra experiència com a voluntaris?

Hem après que si volem canvis en la societat ens hi hem d’implicar nosaltres mateixos. Aquest voluntariat ens ha ensenyat el valor de col·laborar amb els altres, de prioritzar i del compromís. Participar en un voluntariat d’aquestes característiques és molt enriquidor personalment. S’han de gestionar vivències complexes. Intentem transformar aquest cúmul de sentiments en agraïment per tot allò que hem rebut. Això ens ajuda a potenciar les ganes de continuar treballant de forma desinteressada pels qui més ho necessiten. Participar a Bocat Bcn ens convida a reflexionar sobre la importància de la comunitat i la solidaritat. ■

Recorregut pels indrets més dalinians de Barcelona

Salvador Dalí i la Ciutat Comtal, eix d'una exposició al Museu Diocesà de Barcelona

Dalí va ser fotografiat en nombroses ocasions a la Casa Batlló i a La Pedrera.

MAC
Barcelona

Barcelona ha estat molt injusta amb Salvador Dalí. Amb aquesta exposició reivindicuem el lligam que l'artista va tenir sempre amb la Ciutat Comtal: la seva mare era barcelonina, les seves primeres exposicions van tenir lloc a les galeries Dalmau, va ser un dels pioners a divulgar el modernisme català en general i les obres d'Antoni Gaudí en particular (temple de la Sagrada Família, la Pedrera, Park Güell)...” Són paraules de l'historiador d'art Ricard Mas, comissari de l'exposició *La Barcelona de Dalí. Un itinerari fotogràfic*, durant la presentació, dimecres 2 d'octubre, d'aquesta iniciativa cultural als mitjans de comunicació.

La mostra, que es pot visitar fins a l'1 de desembre al Museu Diocesà de Barcelona, commemora el 120è

aniversari del naixement de Dalí. El seu particular disseny gràfic —marcs inspirats en la forma de les illes de l'Eixample amb informació en tres idiomes: català, castellà i anglès— ha estat concebut per L'Estudi de la Mirada, dirigit per l'artista Jesús Galdón.

El visitant pot contemplar unes cent vint instantànies, preses per cèlebres fotoperiodistes (Postius, Sáenz Guerrero, Carlos Pérez de Rozas, Català Roca...), en diversos espais vinculats a la figura de Salvador Dalí, com ara la Llibreria Verdager, el Saló del Tinell, la Casa Batlló, l'Ateneu Barcelonès, l'hotel Ritz, els restaurants Via Veneto i Los Caracoles, la plaça de toros La Monumental, el *tablado* Los Tarantos o el parc zoològic.

A part de les fotografies, hi ha filmacions, cartells, revistes (*Vogue*, *Paris Match*) i llibres, així com manuscrits i documents procedents

de diversos arxius i de col·leccions públiques i privades. També cal destacar uns deu dibuixos originals de Salvador Dalí i un del seu bon amic Federico García Lorca, fet amb tinta xinesa i llapis de colors sobre cartolina.

“Tot i que la gent relaciona Salvador Dalí principalment amb l'Empordà (Figueres i Cadaqués), l'intens vincle que va mantenir amb Barcelona és l'eix que vertebrava aquesta exposició. Una relació que, més enllà de l'anècdota local, ens aproxima a l'obra d'un dels més grans creadors del nostre imaginari universal”, va posar en relleu Ricard Mas.

I va afegir: “La mostra no acaba a les parets del Museu Diocesà de Barcelona. Al final del recorregut hi ha, a disposició del públic, un mapa gratuït amb els indrets dalinians assenyalats i explicats. Convidem els visitants a sortir a recórrer la ciutat i endinsar-se en tots aquests espais.” ■

ACTUALITATS CIENTÍFIQUES

Èxit de la missió espacial Polaris Dawn

Aquesta sortida a l'espai es va dur a terme el 10 de setembre passat.

MN. FRANCESC NICOLAU
Professor emèrit de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Els viatges tripulats a l'espai sempre s'han de considerar notícia. No podíem passar per alt el que acaba de fer la missió Polaris Dawn, si bé cal dir, però, que els astronautes no s'han passejat per la Lluna, com van fer els de l'Apol·lo, sinó que han sortit de la nau per situar-se fora, a l'espai exterior, i caminar en una plataforma que ja portava el vehicle que els enlairà.

Aquesta sortida a l'espai ha estat d'iniciativa privada, a càrrec del multimilionari Jared Isaacman. El 2022 anunciava el projecte, que s'anà fent fins que, després d'unes quantes dilacions i retards, es posava en òrbita des del cap Canaveral el 10 de setembre passat, a les 09.23, fins a 1.500 km d'alçada. Duia a bord quatre astronautes: el mateix Isaacman, de 41 anys; Scott Poteer (50), que feia de pilot, i dues dones: l'enginyera Anna Menon (38) i l'especialista en vols Sarah Gillis (30). Aquesta missió espacial, anomenada Polaris Dawn, ha dut a terme 31 experiments encomanats per institucions associades i 36 estudis d'investigació. Impossibile detallar-ho.

Cal destacar també que hi va haver dues passejades a l'exterior fent servir els vestits espacials desenvolupats per Space X. La primera la

va fer Isaacman i durà 7 minuts i 54 segons. La segona va ser de Scott Poteer, de 7 minuts i 15 segons. Totes dues amb èxit total, mentre els altres tripulants, també amb els vestits espacials, es mantenien dintre de la nau despressuritzada durant 30 minuts i exposada al buit espacial amb l'escotilla oberta. Van ser els primers passeigs comercials a l'espai de la història.

La missió durà pràcticament cinc dies, després d'haver fet 75 òrbites al voltant de la Terra. El 15 de setembre, a les 09.36, amarava sense cap entrebanc a la costa de Dry Tortugas, ajudada per quatre paracaigudes.

Felicitem, doncs, els que han realitzat aquest Polaris Dawn pel seu treball. Se'ns diu que encara queden dues missions més amb el nom de Polaris. Ja ho sentirem a dir. ■

GENT DE CASA

Leandre Amigó i Batllori

Fundació Folch i Torres

Pomells de Joventut en la commemoració de l'11 de Setembre del 1923.

**JOAN
PALLARÈS-PERSONAT**
Historiador

Generacionalment, Leandre Amigó i Batllori pertanyia al gran col·lectiu de persones del nostre país que l'esclat de la guerra els va capgirar totalment el curs de la vida. Una persona que als anys trenta del segle XX, quan comptava entre trenta i quaranta anys, despuntava com a escriptor i periodista i obtenia els primers guardons i reconeixements importants.

Nascut a Molins de Rei el 1906, va ser activista de ben jove. El 1921 era secretari del primer Pomells de

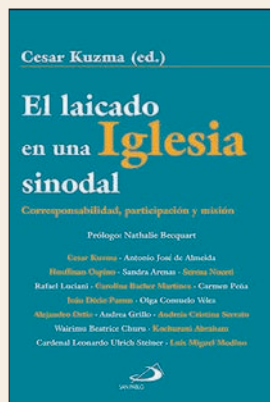
Joventut, l'organització d'infants cristians de Catalunya fundada per Josep Maria Folch i Torres, que el 1923 seria prohibida i perseguida per la dictadura del general Primo de Rivera.

Acabat aquell període, el 1930 es va presentar als Jocs Florals de Barcelona amb l'obra *Confessió davant Crist* i el 1934 va guanyar el premi Narcís Oller amb l'obra *L'Ernest*. Durant els anys de la República, va col·laborar amb el diari *El Matí*, d'inspiració catòlica, i a *La Revista*, publicació literària dirigida per Josep Lluís López Picó.

El sotrac de la guerra va allunyar-lo de l'obra literària. Fins al 1946 no va publicar el seu recull de contes i, professionalment, va treballar com a directiu a la Caixa de

Pensions per a la Vellesa i Estalvis. A poc a poc recuperà la seva faceta d'escriptor i crític literari. Quan a la meitat dels anys seixanta es van fundar el diari *Tele/Express* i el setmanari *Tele/Estel*, hi va escriure; també en els primers anys de *Catalunya Cristiana*.

Autor de les biografies dels escriptors Joaquim Ruyra (1950), Joan Oller (1953) o Salvador Espriu (1974), publicà una dotzena de llibres. El darrer, el 1997, es titula *El batec d'una plaça: la plaça de la vila de Molins de Rei al llarg del temps*. El 1985 li havia estat atorgada la Creu de Sant Jordi i els darrers anys freqüentà ambients literaris i culturals, fins a la seva mort, esdevinguda el 25 de maig del 2005, als 98 anys. ■

CESAR KUZMA (ed.)*El laicado en una Iglesia sinodal*

Editorial San Pablo, 2024, 428 pàg.

Nombrosos experts reflexionen sobre el tema del laicat en una Església sinodal. Aquestes pàgines pretenen incentivar la presa de compromís per emprendre, com a Església, un camí de renovació i esperança.

Llibres més venuts el mes de SETEMBRE

+claret

YUVAL NOAH HARARI*Nexus*

Edicions 62

ELOY MORENO*Xarxes (Invisible 2)*

Editorial Nube de Tinta

GADI BOSCH PONS*Brins de salms*

Editorial Claret

01

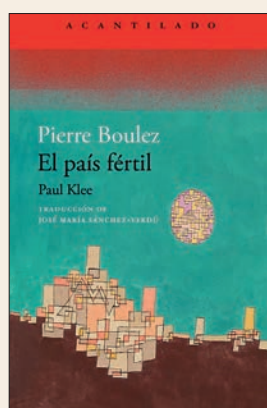
02

03

LUIS ALFONSO ZAMORANO*Te llamarán "mi favorita"*

Editorial PPC, 2024, 376 pàg.

En aquest volum el lector trobarà suggeriments i pistes espirituals molt concrets perquè les víctimes d'abusos comesos al si de l'Església catòlica puguin caminar cap a la guarició.

PIERRE BOULEZ*El país fértil*

Editorial Acanalado, 2024, 144 pàg.

Aquest llibre és el testimoni d'una profunda admiració per l'obra del cèlebre pintor Paul Klee. L'autor ofereix al lector una enriquidora anàlisi dels diferents enfocaments teòrics que acompanyen el procés creatiu de l'artista.

LUCY MAUD MONTGOMERY*Anne de les Teules Verdes*

Viena Edicions, 2024, 432 pàg.

En una granja del Canadà necessiten urgentment que algú els doni un cop de mà amb les feines del camp. De manera inesperada, apareixerà una nena d'onze anys, l'Anne Shirley. Un gran clàssic, ara en català, sobre l'alegria de viure.

CRÍTICA DE CINEMA

La unió fa la força

MONTSE CLAVERAS

Doctora en Història de l'Art i
professora de Religió

Aquesta és l'emocionant història d'un home, d'un barri i del compromís social.

Un home. Manolo Vital, conductor d'autobusos, del barri de Torre Baró que, cansat que no li facin cas de les queixes per millorar el barri, decideix, un dia, arribar a la zona amb *El 47*, un autobús articulat, per demostrar així que sí que hi pot arribar malgrat que els carrers són estrets i insegurs.

Un barri. Un de concret, però que podrien ser-ne altres, dels que cap als anys 50 a 70 van poblar immigrants que fugien d'Andalusia, Extremadura, Castella... per causa de la postguerra. Ells van aixecar el barri construint xaboles amb les seves mans. Amb tot, eren discriminats, eren considerats "rates", en paraules de la Joana (la filla del Manolo).

El compromís social i la lluita comunitària. És la lluita pacífica que aconsegueix canvis. És la victòria col·lectiva on la unió i la resistència prevalen per damunt del pensament que no val la pena fer res. És la batalla constant davant d'una administració cega i sorda (molt ben expressat) enfront del clam popular. És la reivindicació per la dignitat.

El 47 arriba al seu destí i amb ell l'èxit dels veïns que assoliran el que tant havien demanat, que no és més que els drets bàsics: aigua, llum, carrers asfaltats... I una línia d'autobús que els comunicarà amb la ciutat.

Gran ambientació de la Barcelona de l'època. Magnífics actors encapçalats per Eduard Fernández, Clara Segura i Zoe Bonafonte, amb altres que són els actuals veïns del barri que aporten l'esperit del moment i al rodatge.

I la cançó protesta, bonica, reivindicativa i commovedorament interpretada: *Los dos gallos*, de Chicho Sánchez Ferlosio, mostra el sentiment dels menystinguts. El gall negre, gran i poderós. El gall vermell, petit però valent.

El papa Francesc diria que en Manolo, la Carmen i la Joana són sants de la porta del costat. Ell un home senzill amb molt de sentit comú i empatia. L'esposa, forta i valenta. La filla, madura i capaç d'enfrontar-se a l'autoritat.

Definitivament, la unió fa la força i la complicitat social sacseja consciències. ■

AMB BON HUMOR

"EL 47"

DIRECCIÓ: Marcel Barrena

GUIÓ: Marcel Barrena i Alberto Marini

REPARTIMENT: Eduard Fernández, Clara Segura, David Verdaguer, Zoe Bonafonte, Carlos Cuevas, Betsy Túrnez, Borja Espinosa, Carme Sansa, entre d'altres

Drama basat en fets reals
Espanya, 2024, 110 min

CRÍTICA LITERÀRIA

La capacitat de fer-se preguntes —

**PERE
FÀBREGUES I MORLÀ**
Llibreter

David Jou

PENSAR la CREACIÓ

La sorpresa de la Raó divina

—anterior a qualsevol galàxia,
interior a qualsevol vida,
font d'existència, marc de sentit,
relació universal, ventada de dinamisme—,
interroga la raó científica,
inspira l'ètica, interpele la justícia
salva —creiem— on res no pot salvar,
amorosa, matemàtica, còsmica, íntima ¶

DAVID JOU

Pensar la Creació
Editorial Albadà, 2024, 252 pàg.

Vaig ser un dels afortunats assistents a la presentació del llibre als locals del Barcelona Supercomputing Center, i més concretament a l'antiga capella on hi ha instal·lada una d'aquestes màquines impressionants. La intencionalitat del lloc va ser un encert: la màxima expressió de la ciència dins d'una església.

Per a David Jou, aquest poeta/científic —per aquest ordre, perquè la poesia va inclosa en la sensibilitat de la persona i, en canvi, la ciència és un treball que no tots els cervells són capaços de capir—, el que tenen en comú és la manca de final, sempre queda “la pregunta”.

Jo no us podré explicar en una columna la lliçó que ens van fer l'autor i el presentador, tan pedagògica que fins i tot vaig intuir que podia admirar la bellesa de la Creació i que sempre quedarien noves preguntes, perquè fins i tot el nostre vocabulari és limitat en si mateix i ens costa d'anar més enllà.

I malgrat aquest fet de l'indecidible, aquest no poder decidir si és ver o no, o si és o no millor, en David Jou ens contesta que és raonable, perquè, com bé ens va dir a la presentació, “l'absència mata” i val més seguir-se preguntant.

M'apunto la frase de la contraportada del llibre: “El concepte de Creació suposa, enllà de la curiositat concreta per l'origen de l'univers, la convicció que rere l'existència del món hi ha una saviesa, que el món i la vida tenen un sentit, i que el món ha estat fet per a tots.”

El llibre es pot obrir per on sigui, no és una novel·la. L'índex us ajudarà, però no tingueu pressa, cal anar pas a pas i aturar-se per gaudir de la *finezza* que ens brinda l'autor.

Acabo amb l'anunci d'un capítol: “Déu com a Amor, relació i univers.”

Encuriós, seguiré fent-me preguntes. ■

UN NOU LLINDAR

Necessitats de companyia

Creats per amor i fets per estimar, necessitats de companyia. Vet aquí el misteri de l'amor, la més gran experiència humana i cristiana que ens realitza com a persones i ens dona el goig i la felicitat de viure. Déu ens ha creat perquè ens estima i hem estat fets per estimar, per vèncer la soledat i gaudir de companyia. Ja, als inicis de la Bíblia, Déu diu: “No és bo que l'home estigui sol. Li faré una ajuda que li faci costat” (Gn 2,18). L'ajuda arriba com a projecte d'igualtat i de complementarietat entre l'home i la dona. Acaba la soledat, neix la companyia.

Deixem que intervengui l'amor, que és la raó de fons d'aquesta companyia. Enmig de tanques accepcions que donem a la paraula “amor”, no obstant això, diu Benet XVI, que “en tota aquesta multiplicat de significats destaca, com a arquetip per excel·lència, l'amor entre l'home i la dona, en el qual intervenen inseparablement el cos i l'ànima, i en el qual s'obre en l'ésser humà una promesa de felicitat que sembla irresistible, en comparació del qual empal·lideixen, a primera vista, tots els altres tipus d'amor” (DCE 2).

El papa Francesc comenta que “Jesús, en la seva reflexió sobre el matrimoni ens remet al Gènesi, on apareix un admirable retrat de la parella amb detalls lluminosos: la inquietud de l'home que cerca ‘una ajuda que li faci costat’, capaç de resoldre aquesta solitud que el pertorba i que no és aplacada per la proximitat dels animals i de totes les coses creades.

És el trobament amb un rostre, amb un ‘tu’ que reflecteix l'amor diví” (AL 12). Acabarà dient que “d'aquest trobament, que guareix la solitud, en sorgeixen la generació i la família. Aquest és l'altre detall a destacar” (AL 13).

SEBASTIÀ TALTAVULL ANGLADA

Bisbe de Mallorca

Catalunya + Cristiana

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol
i Andorra: 145 €

Gibraltar i Portugal: 145 €

Resta d'Europa: 222,99 €

Amèrica i Àfrica: 254,19 €

Àsia i Oceania: 325,43 €

Membre de: **appec**
editors de revistes i digitals

Amb el suport de:
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Director: Òscar Martí Navarro
Consiliari: Mn. Miquel Ramón Fuentes
Sotsdirectora: Carme Munté Margalef
Redactors: Miquel Àngel Codina, Macià Grau, Rosa M. Jané, Joan Andreu Parra
Lingüista: Montserrat Pibernat
Fotògraf: Agustí Codinach

Col·laboradors d'aquesta setmana:
Marcos Aceituno, Paloma Alonso, Pilarín Bayés, Joan Boronat, Aleix Calle, Adrià Cas-telló, Montse Claveras, Ángeles Conde, Jordi Curcó, Pere Fàbregues, Juanjo Fernández, Tica Font, Jordi Font, David Garcia, Antonio Gil, Ignasi Miranda, Àngel Miret, Viqui Mo-lins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Montse de Paz, Quique, Mercè Raga, Eduard Riudavets, Sebastià Taltavull

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014
BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

redaccio@catalunyacristiana.cat

administracio@catalunyacristiana.cat

publicitat@catalunyacristiana.cat

subscripcions@catalunyacristiana.cat

hola@clubnousamics.cat

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn.

Francesc Malgosa

Edita: Fundació Missatge Humà i Cristià

Administració: Isabel Giralt

(comptabilitat), Dídac Campos (subscripcions)

Autoedició i compaginació:

Joan Pàmies

Impressió: Impressions Intercomar-

cals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon

industrial El Cementiri. Tel. 938 788

403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT

FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

ISSN català: 2938-2238

ISSN internet: 2938-2254

Difusió controlada per

Les opinions expressades pels nos-tres col·laboradors no reflecteixen necessàriament la d'aquest setmanari

Agenda

Barcelona

PARES TEATINS

El **diumenge 13 d'octubre**, a les 17.30, recital de violoncel i arpa a favor de la Fundació Manos Providentes (c/ Consell de Cent, 293 - Barcelona).

SANT JOAN DE DÉU

El **dilluns 14 d'octubre**, de 10.00 a 12.00, a la plaça Universitat de Bar-celona, *performance* per visibilitzar la problemàtica de la soledat no desit-jada; a les 12.00, taula de diàleg amb testimonis i experts.

CRISTIANISME I JUSTÍCIA

El **dilluns 14 d'octubre**, a les 19.00, inauguració del curs 24-25 amb la xerrada de Remedios Zafra *El males-tar bo*; els **dimarts del 22 d'octubre al 12 de novembre**, a les 19.00, curs *Algunes claus espirituals per a decidir bé* amb Laura Rius (c/ Roger de Llúria, 13 - Barcelona).

FRANCESC TORRALBA

El **dimecres 16 d'octubre**, a les 19.00, als Lluïsos de Gràcia, Francesc Torral-ba presenta el seu nou llibre *No hi ha paraules* i conversa amb Laura Rosel.

MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES

El **dimecres 16 d'octubre**, a les 20.00, dansa contemplativa (c/ Anglú, 55 - Barcelona).

PRESENTACIÓ DE LLIBRE

El **dijous 17 d'octubre**, a les 18.30, presentació del llibre *La nostra histò-ria, la meva joia* de Josep Hortet amb la participació de Maria Guarch, Josep M. Domingo, Blanca Aznar i l'autor, al Seminari Conciliar de Barcelona.

BASÍLICA DE LA CONCEPCIÓ

El **divendres 18 d'octubre**, a les 20.30, comencen els Sopars Alpha per a joves *Vine a conèixer Jesús. Els joves ensenyen els joves*. Informació: parroquiaconcepciobcn@gmail.com.

URC

El **dissabte 19 d'octubre**, a les 10.00, jornada de formació permanent *Rep-tes i desafiaments de les persones mi-grants*. Acol·lir, protegir, promoure, in-

tegrar amb Carmen de la Fuente al col·legi Santa Dorotea (Salesianes de Sarrià). Informació: www.urc.cat.

Lleida

IREL

El **dijous 17 d'octubre**, a les 19.00, lli-çó inaugural *Jesús de Natzaret, la trans-cendència en la història* amb Joan Torra, al rectorat de la Universitat de Lleida.

Sant Feliu de Llobregat

CATEDRAL-PARRÒQUIA DE SANT LLORENÇ

El **dissabte 19 d'octubre**, a les 18.00, concert de cançons catalanes a càr-rec de la Federació de Corals del Baix Llobregat.

Solsona

SANTUARI DEL MIRACLE

El **cap de setmana del 25 al 27 d'oc-tubre**, trobada de transcendència i espiritualitat *Contemplació, Natura i Pregària del cor* (tel. 973 291 699).

Tortosa

SINODALITAT

El **dissabte 19 d'octubre**, a les 10.00, trobada diocesana del Sínode *Ca-minem junts plens d'esperança* al Se-minari de Tortosa.

Vic

ISCRVIC

El **dimecres 16 d'octubre**, a les 18.30, inauguració del curs amb una missa al Seminari de Vic presidida pel bis-be Romà Casanova; a les 19.30, lliçó inaugural de l'abat de Montserrat P. Manel Gasch. Cal confirmar l'assis-tència: comunicacio@seminarivic.cat.

CASES D'OLIBA

El **divendres 18 d'octubre**, a les 20.00, concert d'orgue d'Augusto Belau a la basílica de Manresa.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

Perquè l'Església continuï donant su-port a un estil de vida sinodal, sota el signe de la corresponsabilitat

“Per ser feliç, cal estar en pau amb Déu i amb els que t’envolten”

MERCÈ RAGA / MAC

Poques vegades el paranimf de la Universitat de Barcelona es posa dempeus per ovacionar algú que es gradua en una carrera universitària. A finals de juny això va passar durant la graduació en Belles Arts de Miguel Ángel Gallo, alumne de 91 anys. Havien passat sis dècades d'ençà que estudiés a l'Escola Tècnica Superior d'Enginyers Industrials de Barcelona. Els seus companys el defineixen com un home “tenaç i perseverant”. Recentment ha estat entrevistat al programa *El Matí a Ràdio Estel* per explicar la seva història davant de l'expectació mediàtica que ha despertat.

Per què va decidir matricular-se a la universitat per estudiar Belles Arts?

La meua dona va emmalaltir fa força anys; hi va haver un moment en què ja no podia estar a casa i va haver d'ingressar en una residència. Llavors vaig començar a pintar quadres a l'oli. La veritat és que no me'n sortia. Em vaig dir a mi mateix que havia de rebre formació i em vaig matricular en Belles Arts. Tenia llavors 84 anys. Han estat set anys d'estudis.

Vostè continua treballant...

Sí, encara estic en actiu. Treballo en tres empreses i soc professor. Alguna cosa he de fer. L'ésser humà ha nascut per treballar. Si no treballem, caiem. I si caus, se't “menja el gat”. També cal dir que, quan comences alguna cosa en la vida, no has de tenir por de demanar ajuda. No hi ha ningú que negui l'ajuda a qui la demana honradament.

Com és el seu dia a dia?

Molt senzill. M'aixeco, vaig a missa, prego — tinc molta fe i desitjaria tenir-ne més —, vaig a treballar, preparo algun dels consells d'administració si correspon, si no, estudio algun llibre de Belles Arts, vaig a dinar amb els meus companys de la facultat, continuo treballant a la tarda, vaig a casa i pinto. Pinto cada dia. Amb els estudis de Belles Arts he millorat notablement la meua tècnica pictòrica. D'ençà que vaig començar els estudis fins ara, el meu estil ha canviat de cap a peus.

El pas següent és treure's el doctorat.

Sí. Estic preparant tota la documentació per matricular-me el mes de gener. Amb el meu futur director de tesi doctoral, ja estic treballant en la recerca.

Com va ser el moment en què va rebre el diploma de graduat?

Van començar a aplaudir-me i a aixecar-se del

MIGUEL ÁNGEL GALLO
S'ha graduat en Belles Arts amb 91 anys

seient tres o quatre companys que es trobaven al meu costat, i després els va imitar tot l'auditori. A més, vaig fer una cosa que ningú no havia fet: a la persona que em va lliurar el diploma li vaig besar la mà, i això va provocar que les persones aplaudissin més. Va ser una jornada que vaig viure amb molta alegria.

Noranta-un anys, tretze fills, estudis d'enginyeria i belles arts... Quan fa balanç de la seva vida, pensa allò de “ja ho he fet tot”?

Però si no he fet res! Hauria d'haver ajudat moltíssim més la gent, hauria d'haver après a fer parapent... Em falten un munt de coses per fer. Per ser feliç, cal estar en pau amb Déu i amb els que t'envolten. ■

RÀDIO ESTEL

NOVA TEMPORADA, AMB MÉS CONTINGUTS SOCIALS I RELIGIOSOS

ESCOLTANT, SENTIRÀS!

WWW.RADIOESTEL.CAT